PAULO COELHO

MAKTUB

„Maktub" înseamnă „Aşa a fost scris." Arabii cred că „aşa a fost scris" nu ar fi o traducere prea bună, pentru că, deşi totul deja a fost scris, Dumnezeu are compasiune şi a scris totul doar pentru a ne ajuta. Călătorul este la New York. Este în întârziere la o întâlnire, şi când pleacă de la hotel îşi dă seama că maşina sa a fost mutată de poliție. Ajunge târziu la întâlnire, prânzul durează mai mult decât ar fi fost necesar, şi el se gândeşte la amenda pe care trebuie să o plătească. O să fie o avere. Pe neaşteptate, îşi aminteşte de bancnota pe care o găsise pe stradă cu o zi în urmă, şi vede o oarecare ciudată legătură cu ce i se întâmplase dimineață.

„Cine ştie, poate că am găsit banii aceia înainte ca persoana care ar fi trebuit să-i găsească să fi avut posibilitatea. Poate am mutat bancnota din calea cuiva care într-adevăr avea nevoie. Cine ştie dacă nu am intervenit în ce a fost scris!

Simte nevoia să se elibereze de bancnotă, şi în acel moment vede un cerşetor aşezat pe trotuar. Îi dă rapid bancnota, şi simte că a readus un echilibru lucrurilor. „Aşteaptă o clipă," spune cerşetorul. „Nu caut ajutor. Eu sunt poet şi vreau să-ți citesc o poezie în schimb." „...mda, alege una scurtă, pentru că mă grăbesc". Cerşetorul răspunde „dacă eşti încă viu, este pentru că nu ai ajuns încă acolo unde ar trebui să fii."

PAULO COELHO

MAKTUB

„Maktub” înseamnă „Aşa a fost scris.” Arabii cred că „aşa a fost scris” nu ar fi o traducere prea bună, pentru că, deşi totul deja a fost scris, Dumnezeu are compasiune şi a scris totul doar pentru a ne ajuta. Călătorul este la New York. Este în întârziere la o întâlnire, şi când pleacă de la hotel îşi dă seama că maşina sa a fost mutată de poliţie. Ajunge târziu la întâlnire, prânzul durează mai mult decât ar fi fost necesar, şi el se gândeşte la amenda pe care trebuie să o plătească. O să fie o avere. Pe neaşteptate, îşi aminteşte de bancnota pe care o găsise pe stradă cu o zi în urmă, şi vede o oarecare ciudată legătură cu ce i se întâmplase dimineaţă.

„Cine ştie, poate că am găsit banii aceia înainte ca persoana care ar fi trebuit să-i găsească să fi avut posibilitatea. Poate am mutat bancnota din calea cuiva care într-adevăr avea nevoie. Cine ştie dacă nu am intervenit în ce a fost scris!

Simte nevoia să se elibereze de bancnotă, şi în acel moment vede un cerşetor aşezat pe trotuar. Îi dă rapid bancnota, şi simte că a readus un echilibru lucrurilor. „Aşteaptă o clipă,” spune cerşetorul. „Nu caut ajutor. Eu sunt poet şi vreau să-ţi citesc o poezie în schimb.” „…mda, alege una scurtă, pentru că mă grăbesc”. Cerşetorul răspunde „dacă eşti încă viu, este pentru că nu ai ajuns încă acolo unde ar trebui să fii.”

Gândeşte-te la larvă. Îşi petrece cea mai mare parte a vieţii pe pământ, invidioasă pe păsări şi supărată pe destinul şi înfăţişarea ei. „Eu sunt creatura care place cel mai puţin din toate”, gândeşte. Într-o zi, Mama Natură îi cere larvei să pregătească o gogoaşă. Larva e mirată – nu a mai făcut niciodată până acum o gogoaşă. Înţelege că îşi construieşte propriul mormânt şi se pregăteşte să moară. Chiar dacă a fost nefericită cu viaţa pe care a trăit-o până în acel moment, se plânge către Dumnezeu: „Când de abia mă obişnuisem cu viaţa mea, Doamne, îmi iei şi puţinul care-l am.” În disperare se închide în gogoaşă şi aşteaptă sfârşitul.

După câteva zile se trezeşte transformată într-un fluture superb. Acum este în stare să zboare către cer, şi este foarte admirată.

E surprinsă de semnificaţia vieţii şi de semnalele lui Dumnezeu.

Un străin se întâlni cu Părintele Stareţ al mănăstirii din Sceta.

„Vreau să-mi îndrept viaţa „, spuse. „Dar nu mă pot reţine să am gânduri păcătoase.” Părintele observă că afară vântul sufla tare şi spuse străinului: „E foarte cald aici. Mă întreb dacă nu ai putea strânge un pic din vântul de afară şi să-l aduci înăuntru să răcorească un pic încăperea.” „E imposibil „, răspunse străinul.

„E imposibil şi să ne abţinem de la a gândi lucruri care-L supără pe Dumnezeu „, răspunse călugărul.

„Dar dacă ştii cum să spui nu tentaţiilor, nu-ţi vor face nici un rău”.

Spune maestrul: „Dacă trebuie să iei o decizie, e mai bine să o faci şi să te comporţi ca atare. Nu poţi şti dinainte consecinţele. Arta divinaţiei a fost dezvoltată pentru a sfătui oamenii, nu pentru a prezice viitorul. Oferă sfaturi bune, dar slabe profeţii. Într-una din rugăciunile învăţate de la Iisus, se spune: „Facă-se voia Ta”. Când voia Lui provoacă o problemă, ne dă şi soluţia. Dacă arta divinaţiei ar fi fost în

stare să prezică viitorul, toţi ghicitorii ar fi fost sănătoşi, căsătoriţi şi fericiţi.”

Discipolul se apropie de maestrul său: „De ani de zile sunt în căutarea iluminării”, spuse. „ Simt că sunt aproape să o ating. Am nevoie să ştiu care e pasul următor”. „Cum te întreţii? „ întrebă maestrul. „Nu am învăţat încă să fiu autonom; mă ajută părinţii. Dar ăsta e doar un detaliu.” „Pasul următor pe care trebuie să-l faci e să te uiţi direct la soare timp de jumătate de minut”, spuse maestrul. Discipolul îi urmă sfatul, ascultător. După ce trecură treizeci de secunde maestrul îi ceru să-i descrie ce avea împrejur. „Nu reuşesc să văd. Soarele m-a orbit,” spuse discipolul.

„Un om care caută doar lumina, evitând propriile responsabilităţi, nu va găsi niciodată iluminarea. Şi unul care se uită fix doar la soare va orbi,” fu comentariul maestrului.

Un om se plimba printr-o vale din Pirinei, când întâlni un cioban bătrân. Acesta îşi împărţi hrana cu el, şi stătură împreună vreme îndelungată, vorbind despre viaţă. Omul spunea că, dacă se crede în Dumnezeu, trebuie acceptată şi ideea că nu suntem liberi, din moment ce Dumnezeu guvernează fiecare pas. Ca răspuns, ciobanul îl duse într-o vale largă unde se putea asculta – cu o claritate absolută – ecoul fiecărui sunet.

„Viaţa este ca aceste stânci şi destinul e strigătul pe care fiecare din noi îl scoate „, spuse ciobanul.

„Ceea ce facem va fi înălţat la inima Lui, şi se va întoarce la noi în aceeaşi formă. Dumnezeu acţionează ca ecou al acţiunilor noastre.”

Maestrul spuse: „Când simţim că a venit momentul schimbării, începem – inconştientsă derulăm filmul de la capăt, pentru a revedea fiecare înfrângere suferită până atunci. Şi, cu siguranţă, cu cât creştem, numărul momentelor dificile creşte. Dar, în acelaşi timp, experienţa ne dă acţiunile cele mai bune pentru a depăşi acele înfrângeri, şi pentru a găsi calea care ne permite să

mergem înainte. Trebuie să derulăm şi al doilea film din arhiva noastră mentală. Dacă privim doar pelicula înfrângerilor noastre, rămânem paralizaţi. Dacă privim doar pe cel al succeselor, sfârşim prin a crede că suntem mai înţelepţi decât suntem în realitate. Avem nevoie de ambele benzi."

Discipolul spuse maestrului său: „Am petrecut mare parte a zilei gândind ce nu ar fi trebuit să gândesc, dorindu-mi ce nu ar fi trebuit să-mi doresc şi făcând planuri ce nu ar fi trebuit făcute." Maestrul îl invită pe discipol să facă o plimbare în pădurea din spatele casei.

De-a lungul drumului îi arătă o plantă şi ceru discipolului să-i spună dacă îi ştie numele.

„Belladonna" (femeie frumoasă), spuse discipolul. „Poate ucide pe oricine îi mănâncă frunzele." „ Dar nu poate ucide pe nimeni care doar o admiră", spuse maestrul.

„La fel, dorinţele negative nu pot face rău atâta timp cât nu te laşi sedus."

Între Franţa şi Spania există un lanţ muntos. Într-unul din acei munţi este un sat care se cheama Argeles, şi în sat este o colină care duce spre o vale. În fiecare după amaiză, un bătrân urcă şi coboară acea colină. Când călătorul merse la Argeles pentru prima dată, nu ştia. La a doua sa vizită în sat, observă că a traversat poteca cu acelaşi om. Şi de fiecare dată când se întorcea observa omul mai cu atenţie – veşmintele lui, basca, bastonul lui, ochelarii. De fiecare dată când se gândeşte la sat, se gândeşte şi la acel bătrân – chiar dacă acela nu e conştient de asta. O singură dată călătorul îi vorbise bătrânului. În glumă îl întrebă: „Crezi că Dumnezeu trăieşte în munţii ăştia frumoşi care ne înconjoară?" „Dumnezeu trăieşte", spuse bătrânul, „ în acele locuri unde I se permite să intre."

Într-o seară maestrul se adună cu discipolii şi le ceru să facă un foc ca să stea de vorbă împreună."Călătoria spirituală e ca un foc care arde în faţa noastră," spuse. „Un om care vrea să aprindă focul trebuie să suporte fumul

care-i îngreunează respiraţia şi-l face să lăcrimeze. Aşa e redescoperită credinţa lui. Oricum, odată ce focul a fost aprins din nou, fumul dispare, iar flăcările luminează toate lucrurile din jurul lor – dându-le căldură şi linişte.” „Dar dacă altcineva aprinde focul pentru el?” întrebă unul din discipoli. „Şi dacă cineva ne ajută să evităm fumul? „ „Dacă cineva face asta, este un fals maestru. Un maestru în stare să ducă focul oriunde doreşte şi să-l stingă de câte ori are chef. Şi, din moment ce nu a învăţat pe nimeni să aprindă focul, e ca şi cum i-ar lasă pe toţi în întuneric.” „Când păşeşti cu hotărâre de-a lungul drumului tău, vei găsi o poartă cu o frază scrisă deasupra,” spune maestrul. „Întoarce-te la mine şi spune-mi ce zice acea frază. Discipolul se dăruieşte căutării trup şi suflet, şi într-o zi întâlneşte din întâmplare acea poartă şi atunci se întoarce la maestru.

„Fraza scrisă era ‘ASTA E IMPOSIBIL ‘ „, spune el. „Era scris pe un zid sau pe o poartă?” întreabă maestrul.

„Pe o poartă,” răspunde.

„Bine, atunci, pune mâna pe clanţă şi deschide-o.” Discipolul se supuse. Din moment ce fraza era scrisă e o poartă, ea se deschise ca orice poartă normală. Cu poarta complet deschisă el nu mai putea vedea fraza – şi merse înainte.

Spune maestrul: „Închide ochii. Sau chiar cu ochii deschişi, imaginează-ţi următoarea scenă: un stol de păsări în zbor. Acum spune-mi câte păsări reuşeşti să vezi: cinci? unsprezece? şaisprezece?” „Indiferent care ar fi răspunsul – şi e greu ca cineva să pretindă că ştie câte păsări a reuşit să vadă – un lucru devine mai mult decât clar în acest mic experiment. Poţi imagina stolul de păsări, dar numărul lor e dincolo de controlul tău. Şi totuşi scena era curată, bine definită, exactă. Trebuie să existe un răspuns la întrebare. Cine a hotărât câte păsări ar fi trebuit să apară în scena imaginată? Nu tu.”

Un om se hotărî să facă o vizită unui pustnic care, după cum i se spusese, trăia nu departe de mănăstirea Sceta. După ce merse cale lungă prin deşert, găsi în sfârşit călugărul. „Am nevoie să ştiu care e primul pas care trebuie făcut pe drumul spiritual," spuse. Pustnicul duse omul la o fântână mică şi-i spuse să se privească în apă. Omul încercă să o facă, dar de abia ce încercă, pustnicul aruncă pietricele în apă, agitându-i suprafaţa. „Nu o să-mi pot vedea chipul dacă o să continui să arunci pietrele alea," spuse omul. „Aşa cum e imposibil pentru un om să-şi vadă chipul în ape mişcate, la fel e imposibil să-l cauţi pe Dumnezeu dacă mintea ţi-e neliniştită de căutare," spuse călugărul.

„Acesta e primul pas!"

În perioada în care călătorul practica meditaţia Zen, într-o zi maestrul său merse în dojo (locul unde se reunesc discipolii), şi se întoarse cu un beţişor de bambus. Unii din elevi lui – cei care nu reuşiseră să se concentreze bine – ridicară mâna. Maestrul se apropie de fiecare şi dădu câte trei lovituri cu beţişorul pe fiecare umăr. Când novicele văzu aceasta pentru întâia oară, o consideră un gest medieval. Mai târziu, înţelese că deseori e necesar să transferăm suferinţa spirituală în cea fizică pentru a înţelege răul pe care-l creează. Pe drumul către Santiago, învăţase un exerciţiu care consta în tăierea pielii degetului mare cu unghia arătătorului ori de câte ori avea gânduri critice despre sine. Teribilele consecinţe ale gândurilor negative sunt simţite cu mult timp după. Dar permiţând unor asemenea gânduri să se manifeste ca durere fizică, suntem în stare să înţelegem răul pe care-l cauzează. Şi atunci suntem în stare să le alungăm.

Un pacient de 32 de ani îl întâlni pe terapeutul Richard Crowle.

„ Nu reuşesc să mă las de obiceiul de a-mi suge degetul mare," se lamentă.

„Nu-ţi face mari probleme din cauza asta, „ îi spuse Crowley. „Dar încearcă să sugi un alt deget în fiecare zi."

Pacientul încercă să facă întocmai cum i s-a spus. Şi de fiecare dată când îndrepta mâna spre gură, trebuia să facă o alegere conştientă pentru a alege care deget trebuia să fie subiectul atenţiei sale în acea zi. Înainte de sfârşitul acelei săptămâni, obiceiul era vindecat. „Când un viciu devine obişnuinţă, e greu de controlat," spune Richard Crowley. „ Dar când ni se cere să dezvoltăm noi atitudini, să luăm decizii noi şi să facem alegeri noi, devenim conştienţi că nu se merită".

În Roma antică, nişte prezicătoare cunoscute ca Sibile scriseră nouă cărţi care ar fi prezis viitorul imperiului Roman. Duseră cărţile la Tiberiu.

„Cât costă?" întrebă împăratul roman. „O sută de monezi de aur," răspunseră Sibilele. Tiberiu mânios le alungă din faţa ochilor. Sibilele arseră trei dintre cărţile lor şi se întoarseră la Tiberiu.

„Costă tot o sută de monezi de aur," îi spuseră lui Tiberiu. El râse şi le refuză: „De ce ar trebui să plătesc şase cărţi la fel cât costau nouă?" Sibilele arseră încă trei cărţi şi se întoarseră cu cele trei rămase. „Preţul este tot o sută de monezi de aur," spuseră. Tiberiu, măcinat de curiozitate, decise să plătească. Dar nu fu în stare să citească decât o parte a viitorului imperiului său.

Spune maestrul: „ E important în viaţă să accepţi când ţi se oferă ocazia."

Doi rabini făceau tot posibilul să dea un confort spiritual evreilor din Germania nazistă. Timp de doi ani, terorizaţi în mod insuportabil, reuşesc să scape de persecutori şi să-şi îndeplinească funcţiile religioase în diverse comunităţi. Într-un sfârşit sunt luaţi prizonieri. Unul dintre rabini, terorizat de ce i s-ar putea întâmpla, se roagă încontinuu. Celălalt, în schimb, îşi petrece toată ziua dormind. „De ce te porţi aşa?" întreabă rabinul speriat.

„Pentru a-mi păstra forţele. Ştiu că voi avea nevoie ca să pot merge înainte," spuse celălalt.

„Mi-a fost frică până în momentul în care am fost prinşi. Acum sunt prizonier, ce bine mi-ar putea face frica de ce mi s-ar putea întâmpla? Momentul de frică s-a terminat; acum este momentul pentru speranţă.”

Spune maestrul: „Decizie. Acest ceva pentru care lumea a fost suspicioasă vreme îndelungată. Câte sunt lucrurile pe care suntem incapabili să le facem din lipsă de hotărâre, şi câte pentru că sunt riscante? Un exemplu de lucru greşit interpretat ca „lipsă de hotărâre”: a vorbi cu necunoscuţii. Fie o conversaţie, un simplu contact sau un salut, foarte rar vorbim cu necunoscuţii. Şi spunem întotdeauna că e mai bine aşa. În acest fel sfârşim prin a nu fi de ajutor şi a nu fi ajutaţi de Viaţă. Distanţa ne face să părem importanţi şi siguri de noi înşine. Dar, de fapt, nu permitem ca vocile îngerilor noştri să se manifeste prin cuvintele celorlalţi.

Un pustnic bătrân fu invitat la curtea celui mai puternic rege al acelor vremuri.

„Invidiez un om sfânt care se poate mulţumi cu atât de puţin,” spuse regele. „Eu invidiez pe Maiestatea Voastră, care se poate mulţumi chiar şi cu mult mai puţin decât am eu,” răspunse pustnicul.

„Ce vrei să spui? Întreagă ţara aceasta îmi aparţine,” spuse regele jignit. „Exact,”spuse călugărul. „Eu am muzica sferelor celeste, am râurile şi munţii din toată lumea. Am luna şi soarele, pentru că eu îl am pe Dumnezeu în inima mea. Maiestatea Voastră, însă, nu aveţi decât regatul”.

„Hai să mergem pe muntele unde locuieşte Dumnezeu,” spuse un cavaler unui prieten de al său. „Vreau să dovedesc că tot ce ştie El să facă e să ne ceară să facem ceva, în timp ce nu face nimic pentru a ne uşura de responsabilităţi.” „Bine, voi merge pentru a-mi demostra credinţa,” spuse celălalt. Ajunseră noaptea în vârful muntelui – şi auziră o voce din întuneric: „Încărcaţi pietre pe caii voştri.” „Vezi?!” spuse primul cavaler. „După aşa un urcuş, vrea să ne facă să mai şi cărăm aşa o greutate. Nu o să-l ascult!” Al doilea făcu întocmai cum i s-a poruncit. Când ajunseră la poalele

muntelui, era în zori şi primele raze de soare străluceau pe pietrele pe care cavalerul credincios le luase: erau diamante adevărate.

Spune maestrul: „Hotărârile lui Dumnezeu sunt misterioase, dar sunt întotdeauna în favoarea noastră.”

Spune maestrul: „Dragul meu, trebuie să îţi spun ceva ce poate nu ştii. Mă gândeam cum să fac vestea asta mai uşor de primit – cum să o pictez în culori mai vivace, să adaug la acestea promisiunea Paradisului, viziuni ale Absolutului, să-ţi dau explicaţii ezoterice – dar nu merge. Respiră adânc şi pregăteşte-te. Trebuie să fii tare şi te asigur că sunt absolut sigur de ce îţi spun acum. Este o predicţie infailibilă, fără nici o îndoială. Este următoarea ’tu vei muri.’ S-ar putea să fie mâine sau peste cincisprezece ani, dar – mai devreme sau mai târziu – vei muri. Chiar dacă nu ai vrea. Chiar dacă ai alte planuri. Gândeşte cu grijă ce vei face azi. Şi mâine. Şi pentru tot restul vieţii tale.”

Un explorator, un om alb, nerăbdător să ajungă la destinaţia sa din inima Africii, promise hamalilor o plată suplimentară dacă menţin un ritm mai alert. Pentru câteva zile merseră mai repede. Într-o zi, însă, pe neaşteptate, puseră jos bagajele şi se aşezară pe pământ. Nu avea importanţă câţi bani le erau oferiţi, refuzau să mai meargă. Când, într-un final, exploratorul întrebă de ce se comportă astfel, îi dădură următorul răspuns: „Ne mişcam atât de repede încât nu mai ştim ce facem. Acum trebuie să aşteptăm ca sufletele noastre să ne ajungă din urmă.”

Sfânta Fecioară cu pruncul Isus în braţe, coborî pe pământ pentru a vizita o mănăstire. Cu bucurie, călugării se aşezară în rând pentru a-i aduce omagiul: unul dintre ei recită o poezie, altul Îi arătă câteva miniaturi pe teme biblice, un altul recită numele tuturor sfinţilor. Ultimul era un părinte umil care nu avusese posibilitatea să înveţe de la înţelepţii acelei perioade. Părinţii lui erau oameni simpli care lucrau într-un circ ambulant. Când veni rândul său, călugării voiau să pună capăt omagiului crezând că el le va

strica imaginea. Dar el voia să-şi arate iubirea pentru Sfânta Fecioară. Stingher, scoase câteva portocale din buzunar şi începu să le arunce în aer – aşa cum îl învăţaseră părinţii lui la circ. Doar atunci Isus zâmbi şi bătu din palme. Şi călugărul cel umil fu singurul îmbrăţişat de Sfânta Fecioară care i-a şi permis să ţină pe Fiul său în braţe pentru puţină vreme.

Nu încerca întotdeauna să fii coerent. La urma urmei Sfântul Pavel a spus „Înţelepciunea lumii e nebunie în ochii lui Dumnezeu”. Să fii coerent e ca şi cum ţi-ai pune o cravată care se asortează cu ciorapii. Înseamnă să ai mâine aceleaşi opinii pe care cineva le are astăzi. Şi mişcarea planetelor? Unde e? Aşa cum nu faci rău altora, schimbă-ţi părerea din când în când. Ai curajul să te contrazici pe tine însuţi fără să te simţi stânjenit. Este un drept al tău. Nu contează ce cred alţii – pentru că aşa văd ei lucrurile, în orice caz. Aşa că fii calm. Lasă universul să meargă înainte. Descoperă bucuria de a te surprinde pe tine însuţi. „Dumnezeu alege lucrurile nebune de pe pământ pentru a-i stânjeni pe înţelepţi” spunea Sf. Pavel.

Spune maestrul: „Astăzi e o zi frumoasă pentru a face ceva ieşit din comun. Am putea, de exemplu, să dansăm pe stradă în timp ce ne îndreptăm spre serviciu. Să privim în ochi un necunscut şi să vorbim de iubire la prima vedere. Să-i dăm şefului o idee care ar putea părea ridicolă, o idee pe care nu am mai menţionat-o vreodată înainte.

Războinicii luminii îşi permit astfel de zile.

Astăzi am putea plânge pentru vechi nedreptăţi greu de acceptat.

Am putea da un telefon cuiva căruia am jurat să nu îi mai vorbim niciodată (dar de la care aşteptăm să găsim un mesaj pe robotul telefonului).

Azi ar putea fi considerată o zi care nu face parte din scenariul pe care îl scriem în fiecare zi.

Astăzi orice vină va fi permisă şi iertată.

Astăzi este o zi în care să ne bucurăm de viaţă.

Omul de ştiinţă Roger Penrose se plimba cu câţiva amici şi discutau aprins.

Se opriră din discuţii doar pentru a traversa strada.

„Îmi amintesc că în timp ce traversam strada îmi venise o idee incredibilă”, spuse Penrose. „Dar nici nu ajunsesem bine în partea cealaltă şi am reluat discuţia de unde rămăsese, nu am mai reuşit să-mi amintesc ce gândisem doar cu puţine secunde înainte.”

Mai târziu, după amiază, Penrose începu să se simtă euforic.

„Aveam senzaţia că ceva se revelase în mine,” spuse.

Hotărî să reconstituie fiecare minut al acelei zile şi – când îşi aminti momentul în care traversa strada – ideea i se întoarse în minte. De data asta o scrise. Era teoria găurilor negre, o teorie revoluţionară în fizica modernă.

Şi i s-a întors în minte pentru că Penrose a fost în stare să recheme liniştea în care cădem întotdeauna când traversăm o stradă.

Sfântul Anton trăia în deşert când se apropie de el un tânăr. „Părinte, am vândut tot ce aveam şi câştigul l-am dat săracilor. Am păstrat doar câteva lucruri care mi-ar putea ajuta să supravieţuiesc aici. Aş vrea ca tu să îmi arăţi calea spre purificare.”

Sfântul Anton îi ceru tânărului să vândă puţinele lucruri păstrate şi cu banii să cumpere carne din oraş, iar pe drumul de întoarcere, să o lege în jurul trupului.

Tânărul făcu întocmai cum fusese instruit. În timp ce se întorcea a fost atacat de câini şi de vulturi care voiau carnea. „M-am întors,” spuse tânărul arătând părintelui trupul său rănit şi veşmintele zdrenţuite.

„Cei care apucă într-o nouă direcţie dar vor să păstreze ceva din vechia lor viaţă, sfârşesc prin a fi sfâşiaţi de propriul trecut”, spuse Sfântul.

Spune maestrul: „Foloseşte-te de fiecare binecuvântare pe care Dumnezeu ţi-a dat-o astăzi.

O binecuvântare nu poate fi păstrată. Nu există nici o bancă unde putem depozita binecuvântările primite şi să le folosim când vedem o ocazie.

Dacă nu le foloseşti, sunt iremediabil pierdute.

Dumnezeu ştie că noi suntem artişti creativi când intră în vieţile noastre.

Într-o zi ne dă lut să sculptăm, în alta pensule şi pânze sau un creion.

Dar noi nu ştim să folosim lutul pentru a picta sau creionul ca să sculptăm.

Fiecare zi are miracolul său.

Acceptă binecuvântările, lucrează şi creează micile tale opere astăzi.

Mâine vei primi altele."

Mănăstirea de pe malul râului Piedra este înconjurată de o vegetaţie splendidă – este o adevărată oază în mijlocul câmpurilor sterpe din acea zonă a Spaniei. Acolo micul râu devine un curent magnific şi se împarte într-o mulţime de cascade.

Călătorul se plimba prin împrejurimi ascultând muzica apelor. Pe neaşteptate o grotă din spatele unei cascade îi atrage atenţia. Studiază pietrele roase de vreme şi studiază cu atenţie formele plăcute create cu răbdare de natură. Şi găseşte un vers al lui R. Tagore scris pe o placă: „Nu un ciocan a făcut pietrele atât de perfecte, ci apa – cu dulceaţa sa, cu dansul şi sunetul său."

Acolo unde forţa poate doar să distrugă, delicateţea poate sculpta.

Spune maestrul: „Multe persoane se tem de fericire. Pentru ca astfel de persoane să fie fericite în viaţă înseamnă să schimbe multe din obiceiurile lor – să-şi piardă simţul identităţii lor. Deseori avem rezerve faţă de lucrurile bune care ni se întâmpla. Nu le acceptăm, pentru că ne-ar face să ne simţim datori faţă de Dumnezeu.

Gândim: „Mai bine să nu bem din cupa fericirii pentru că atunci când va fi goală vom suferi cumplit"

Din cauza acestei frici de a ne micşora nu reuşim să creştem.

Din cauza fricii de plâns nu avem curaj să râdem.”

Într-o după amiază, la mănăstirea Sceta, un călugăr jigni pe un altul. Stareţul mănăstirii, Fratele Sisois, ceru călugărului jignit să-l ierte pe agresorul său. „Nu pot să o fac”, răspunse călugărul. „El a fost cel care a jignit, el este cel care trebuie să plătească.”

În acel moment Fratele Sisois înălţă braţele spre cer şi începu să se roage: „Doamne Isuse nu mai avem nevoie de tine. Acum suntem în stare să pedepsim agresorul pentru jignirile sale. Acum suntem în stare să ţinem răzbunarea în mâinile noastre, suntem în stare să ne comportăm ca Bine şi Rău. Aşadar, Tu ne poţi lăsa singuri, şi nu va fi nici o problemă.”

Ruşinându-se, călugărul iertă imediat pe celălalt frate.

Un discipol spuse: „Toţi maeştrii spun că numai prin căutarea solitară se poate găsi comoara spirituală. Atunci de ce suntem toţi împreună?” „Sunteţi toţi uniţi pentru că pădurea este întotdeauna mai puternică decât un copac solitar,” răspunse maestrul. „Pădurea păstrează umiditatea, rezistă la furtuni şi ajută pământul să fie fertil. Dar ceea ce face un copac să fie puternic sunt rădăcinile lui. Dar rădăcinile unei plante nu pot ajuta altă plantă să crească. A fi uniţi pentru acelaşi scop înseamnă a permite fiecărei persoane să crească în felul său, şi acela este drumul celor care doresc să fie aproape de Dumnezeu.”

Când călătorul avea 10 ani, mama sa insistă să facă un curs de educaţie fizică. Una din activităţile cerute era să sară de pe un pod într-un râu. La începutul cursului era paralizat de frică. În fiecare zi rămânea ultimul în rând şi suferea de fiecare dată când cineva dinainte făcea saltul – pentru că se apropia din ce în ce mai mult rândul lui.

Într-o zi, instructorul, observând frica lui – îl puse să sară primul. Cu toate că era încă înspăimântat, totul a fost atât de rapid că frica a fost înlocuită de curaj.

Spune maestrul: „Deseori avem nevoie să ne acordăm timp. Dar sunt ocazii în care trebuie să ne suflecăm mânecile şi să rezolvăm situaţia. În acele cazuri nu e nimic mai rău decât amânarea.”

Într-o dimineaţă Budha stătea între discipolii săi când un om se apropie de grupul lor. „Există Dumnezeu?” întrebă.

„Da, Dumnezeu există” răspunse Budha.

După prânz veni un alt om. „Există Dumnezeu?” întrebă. „Nu, Dumnezeu nu există”, răspunse Budha. Pe înserat, un al treilea om îi adresă aceeaşi întrebare şi răspunsul fu: „Trebuie să hotărăşti singur”.

„Maestre, asta e absurd”, spuse unul din discipoli.

„Cum poţi da trei răspunsuri diferite la aceeaşi întrebare?” „Pentru că erau trei persoane diferite”, răspunse Iluminatul. „Şi fiecare persoană se apropie de Dumnezeu în felul său: unii cu certitudine, alţii cu negocieri şi alţii cu îndoieli.”

Noi toţi vedem că trebuie să îndeplinim anumite acţiuni, să facem anumite lucruri, să rezolvăm probleme, să fim disponibili pentru ceilalţi. Încercăm tot timpul să planificăm ceva, să concludem ceva, să descoperim un al treilea „ceva”. Nu este nimic greşit în toate astea – până la urmă aşa construim şi modificăm lumea.

Dar şi actul Adoraţiei face parte din viaţă. Pentru a ne opri din când în când, pentru a fugi de noi înşine şi să rămânem în linişte în faţa Universului.

Pentru a îngenunchia, trup şi suflet. Fără să cerem nimic, fără să mulţumim pentru ceva.

Doar pentru a simţi căldura iubirii care ne înconjoară. În acele momente se pot dezlănţui lacrimi neaşteptate – lacrimi nici de bucurie, nici de tristeţe.

E un dar.

Lacrimile purifică sufletul tău.

Spune maestrul: „Dacă trebuie să plângi, plângi ca un copil. Odată ai fost copil şi unul din primele lucruri învăţate în viaţă a fost să plângi, pentru că plânsul face parte din

viaţă. Nu uita să fii liber şi că nu e ruşinos să îţi arăţi emoţiile. Urlă, sughiţă puternic, fă cât zgomot vrei. Pentru că aşa plâng copiii şi ei cunosc modul cel mai rapid de a-şi alina inimile.

Ai observat vreodată cum se opresc copiii din plâns?

Se opresc pentru că ceva le distrage atenţia. Ceva îi cheamă spre aventura următoare.

Copiii se opresc din plâns rapid.

Şi aşa va fi pentru tine.

Dar numai dacă reuşeşti să plângi ca un copil.

Călătorul era la prânz cu o prietenă, avocat din Fort Lauderdale. Un individ pilit la masa vecină insista să vorbească în timpul prânzului.

La un moment dat, amica ceru beţivului să se calmeze. Dar el spuse: „De ce? vorbesc despre iubire într-un mod în care o persoană trează nu ar face-o niciodată. Sunt fericit şi încerc să comunic cu necunoscuţi. Ce e rău?” „Nu e momentul potrivit”, spuse ea.

„Înseamnă că există doar anumite momente care sunt potrivite pentru a ne arăta bucuria?”

Cu asta, beţivul a fost invitat să vină la masa lor.

Spune maestrul: „Trebuie să avem grijă de corpul nostru. Este templul Sfântului Duh şi merită respectul şi afecţiunea noastră. Trebuie să folosim în modul cel mai bun trupul nostru. Trebuie să luptăm pentru visele noastre şi să concentrăm eforturile noastre pentru acel sfârşit. Dar nu trebuie să uităm niciodată că viaţa este făcută din mici plăceri. Au fost puse aici pentru a ne încuraja, pentru a ne asista în căutarea noastră şi pentru a ne aduce momente de pauză în bătăliile cotidiene.

Nu e un păcat să fim fericiţi. Nu e nimic greşit în asta – din când în când – să încălcăm regulile privind dieta, somnul şi fericirea.

Nu te critica dacă – o dată, din când în când – pierzi timpul cu lucruri mărunte. Acestea sunt micile plăceri care ne stimulează.”

Pianistul Rubinstein era în întârziere la un prânz la un restaurant de primă clasă din New York. Prietenii săi începuseră să se îngrijoreze, dar Rubinstein, într-un târziu ajunse, cu o blondă spectaculoasă, având o treime din vârsta lui.

Cunoscut pentru zgârcenie, îşi surprinse prietenii comandând entrée-ul cel mai scump, vinul cel mai rar şi mai sofisticat. Când se termină, plăti nota cu un zâmbet.

„Văd că sunteţi toţi surprinşi”, spuse Rubinstein.

„Dar azi am fost la avocatul meu pentru a-mi pregăti testamentul. Am lăsat o sumă frumoasă fiicei mele şi rudelor mele şi am făcut donaţii generoase asociaţiilor de caritate. Dar pe neaşteptate am realizat că eu nu eram inclus în testament, totul rămânea celorlalţi.

Aşa am hotărât să mă tratez cu mare generozitate.”

În timp ce maestrul călătorea pentru a duce cuvântul lui Dumnezeu, casa în care trăia împreună cu discipolii săi a luat foc.

„Ne-a încredinţat casa şi nu am fost în stare să ne ocupăm de ea”, spuse unul din discipoli. Imediat începură să o reconstruiască pe ceea ce mai rămăsese după incendiu, dar maestrul se întoarse mai devreme decât era prevăzut şi văzu ce făceau.

„Se vede că lucrurile se îmbunătăţesc: o casă nouă”, spuse fericit. Unul din discipoli, ruşinat îi spuse ce se întâmplase; locul în care trăiau toţi fusese mistuit de flăcări. „Nu înţeleg,” spuse maestrul. „Ce văd sunt oameni cu încredere în viaţă, care încep un nou capitol. Cei care au pierdut tot ce aveau stau mai bine ca ceilalţi, pentru că din acel moment înainte lucrurile nu pot decât să se îmbunătăţească.”

Spune maestrul: „ De călătoreşti pe calea visurilor tale să-i fii fidel. Nu lăsa deschisă o poartă spre a fi folosită ca scuză, ca: „mda, nu e întocmai ce voiam”. Acolo sunt seminţele înfrângerii. Parcurge drumul tău. Chiar dacă paşii îţi sunt nesiguri, chiar dacă ştii că ai putea face mai bine. Dacă

accepţi posibilităţile tale din prezent, nu e nici o îndoială că vei fi mai bun în viitor. Înfruntă drumul tău cu curaj şi nu-ţi fie teamă de criticile altora. Şi, mai ales, nu-ţi permite ţie însuţi să fii paralizat de autocritică. Dumnezeu va fi cu tine în nopţile tale de insomnii şi va usca lacrimile tale cu iubirea Lui.

Dumnezeu este cu cel valoros."

Maestrul şi discipolii săi călătoreau şi pe drum nu aveau nimic de mâncare. Maestrul ceru unora dintre ei să plece să caute hrană. Discipolii se întoarseră la sfârşitul zilei. Fiecare dintre ei aduse acel puţin pe care l-a putut obţine graţie carităţii altora: fructe aproape stricate, pâine uscată şi vin amar. Unul dintre discipoli, însă, aduse un sac cu mere pârguite.

„Aş face orice pentru a-mi ajuta maestrul şi fraţii," spuse împărţind merele celorlalţi.

„De unde le-ai luat?" întrebă maestrul.

„Le-am furat," răspunse discipolul.

„Oamenii voiau să-mi dea doar fructe stricate, chiar dacă ştiau că cer în numele lui Dumnezeu." „Pleacă cu merele tale şi să nu te mai întorci", spuse maestrul.

„Oricine fură pentru mine, fură de la mine."

Noi plecăm în jurul lumii în căutarea viselor noastre şi a idealurilor noastre. Deseori considerăm inaccesibil ce ne este la îndemână. Când ne dăm seama de greşeală, avem senzaţia că ne-am irosit timpul, căutând în depărtări ceea ce era lângă noi. Ne blestemăm că am făcut o asemenea greşeală, pentru căutarea noastră, pentru problemele pe care le-am provocat.

Spune maestrul: „Chiar dacă ar fi îngropată în casa ta, comoara nu o găseşti decât dacă pleci în căutarea ei. Dacă Petru nu ar fi simţit suferinţa negării nu ar fi fost ales cap al bisericii. Dacă fiul rătăcitor nu ar fi abandonat totul, nu ar fi primit o petrecere în onoarea lui de la tatăl său. Sunt anumite lucruri în viaţa noastră care poartă un sigiliu care

spune: Vei aprecia valoarea mea doar după ce mă vei fi pierdut…şi recâştigat.

Nu e o alegere bună să încerci să scurtezi drumul.”

Maestrul întâlni discipolul său preferat şi îl întrebă cum mergea progresul său spiritual. Discipolul răspunse că era capabil să dedice lui Dumnezeu fiecare moment al zilei. „Deci tot ce ţi-a rămas este să îţi ierţi duşmanii,” spuse maestrul. Discipolul îşi privi maestrul surprins. „Dar asta nu e necesar. Nu port nici un fel de ranchiună duşmanilor mei.” „Crezi că Dumnezeu e supărat pe tine?” întrebă maestrul. „Cu siguranţă nu,” răspunse discipolul. „Totuşi ceri iertarea Sa, nu e aşa? Fă acelaşi lucru cu duşmanii tăi, chiar dacă nu eşti supărat pe ei.

O persoană care iartă îşi curăţă şi vindecă propria inimă.”

Tânărul Napoleon tremura ca o frunză în vânt în timpul bombardamentelor feroce de la Toulon. Un soldat, văzându-l aşa, spuse tovarăşilor: „uitaţi-l, e speriat de moarte.” „Da, sunt”, răspunse Napoleon. „Dar continui să lupt. Dacă ai fi simţit jumătate din teama care mă încearcă, ai fi fugit deja de ceva vreme.”

Spune maestrul: „frica nu este semn de laşitate. Frica este cea care ne permite să fim curajoşi şi să dăm dovadă de valoare în faţa situaţiilor din viaţă.

Cei care simt teama – spre deosebire de cei care merg înainte fără a permite să fie intimidaţi – dau dovadă de valoare. Dar cei care înfruntă situaţii dificile fără să ţină cont de pericol dau dovada iresponsabilităţii lor.”

Călătorul era la petrecerea de celebrare a Sfântului Ioan, între corturi, întreceri, arcaşi şi mâncare ţărănească. La un moment dat un clown începu să îi imite gesturile. Lumea râde, chiar şi călătorul râde şi îl invită pe clown să bea o cafea cu el. „Fii viu!” spuse clownul. „Dacă eşti viu, trebuie să mişti braţele, să sari, să faci zgomot, să râzi şi să vorbeşti cu oamenii. Pentru că viaţa este opusul morţii. Să mori înseamnă să rămâi mereu în aceeaşi poziţie. Dacă eşti prea liniştit nu trăieşti.”

Un discipol şi maestrul său se plimbau într-o dimineaţă pe câmp. Discipolul întrebă care dietă ar fi necesară pentru purificare. Cu toate că maestrul său insistase întotdeauna că orice hrană este sfântă, discipolul nu îl crezuse niciodată.

„Trebuie să existe un aliment care să ne apropie mai mult de Dumnezeu”, spuse discipolul.

„Mda, poate că ai dreptate. Ciupercile acelea, de exemplu”, spuse maestrul.

Discipolul era incitat la gândul că ciupercile i-ar fi dat purificarea şi extazul. Dar cum se duse să culeagă una, ţipă: „Dar ciupercile astea sunt otrăvitoare! Dacă aş fi mâncat una aş fi murit pe loc!” spuse cu oroare.

„Ştii, nu cunosc nici un alt aliment care să te ducă mai rapid la Dumnezeu,” spuse maestrul.

În 1981, călătorul se plimba cu soţia sa pe străzile din Praga, când văzu un băiat care desena nişte clădiri din acel cartier. Îi plăcură şi cumpără un desen. Când îi dădu banii observă că băiatul nu purta mănuşi – temperatura era de 20 de grade sub zero. „De ce nu porţi mănuşi?” întrebă. „Ca să pot ţine pastelurile.” Vorbesc un pic despre Praga. Băiatul se oferă să deseneze chipul soţiei călătorului, gratis. În timp ce aştepta ca desenul să fie gata, călătorul realiză că i se întâmplase ceva straniu: conversase pentru cel puţin cinci minute cu băiatul şi niciunul nu vorbea limba celuilalt. Folosiseră doar gesturi, zâmbete şi expresii ale chipului – dar dorinţa de a împărtăşi ceva le permisese să pătrundă în lumea limbajului fără cuvinte.

Un prieten îl duse pe Hassan în faţa unei moschei unde stătea un cerşetor. „Omul acesta este persoana cea mai înţeleaptă din satul nostru,” spuse prietenul. „De cât timp nu vezi?” întrebă Hassan pe cerşetor. „De la naştere,” răspunse omul. „Din momentul în care am acceptat ideea că sunt orb, am încercat să devin astronom”, răspunse omul. „Dar pentru că nu reuşeam să văd cerul, încercam să îmi imaginez stelele, soarele, galaxiile. Şi cu cât mă apropiam

de creaţia lui Dumnezeu, cu atât mă apropiam de înţelepciunea Lui.”

Într-un bar, într-un sat din Spania, aproape de oraşul Oliţe, există o cugetare scrisă de proprietar: „Nici nu ajungeam bine să găsesc toate răspunsurile, că toate întrebările se schimbau.”

Spune maestrul: „Suntem tot timpul preocupaţi să dăm răspunsuri. Simţim că răspunsurile sunt importante pentru a înţelege semnificaţia vieţii. E mult mai important să trăim din plin şi să lăsăm timpul să dezvăluie secretele existenţei noastre. Dacă ne preocupăm prea mult cu a da un sens vieţii, împiedicăm natura din acţiunile sale şi devenim incapabili să citim semnalele lui Dumnezeu.”

Există o legendă australiană care povesteşte despre un şaman şi cele trei fiice ale lui. Într-o zi îl întâlniră pe cel mai faimos războinic din zilele acelea. „Vreau să mă căsătoresc cu una din aceste splendide fete”, spuse războinicul.

„Dacă una din cele trei se căsătoreşte, celelalte două vor suferi”, spuse şamanul. „O să caut un trib care să îngăduie bărbaţilor săi să aibă trei soţii.” Ani de-a rândul călătoriră prin întreaga Australie fără să găsească un asemenea trib.

„Măcar una din noi ar fi putut fi fericită”, spuse una din surori când ajunseseră bătrâne şi obosite de drum.

„Am greşit”, spuse şamanul. „Dar acum e prea târziu.”

Şi transformă cele trei fiice ale sale în blocuri de piatră, pentru ca toţi cei care trec pe acolo să înţeleagă că fericirea unei persoane nu înseamnă tristeţea alteia.

Jurnalistul Walter Carelli îi lua un interviu scriitorului argentinian Jorge Luis Borges. Când terminară interviul, începură să discute despre limbajul care există dincolo de cuvinte şi despre marea capacitate a fiinţelor umane de a comunica cu ceilalţi. „Îţi dau un exemplu”, spuse Borges. Şi începu să vorbească într-o limbă stranie.

Se opri şi-l întrebă pe jurnalist ce spusese. Înainte ca Walter Carelli să poată răspunde, fotograful care era cu ei

spuse „Este Tatăl nostru.” „Exact,” spuse Borges. „Îl spuneam în finlandeză.”

Un dresor de animale de la circ poate îmblânzi foarte uşor elefanţii folosind un truc foarte simplu: când animalul este încă pui îi leagă un picior de un trunchi de copac. Nu contează cât de mult se zbate, micul elefant nu este în stare să se elibereze. Încet, încet, se obişnuieşte cu ideea că trunchiul de copac este mai puternic decât el. Când devine adult, cu o forţă uriaşă, oricine îi poate înnoda o funie de picior şi lega chiar şi de un arbust. Nici măcar nu va mai încerca să se elibereze. Picioarele noastre, ca şi cele ale elefanţilor, sunt deseori împiedicate de noduri fragile. Şi dacă, de când eram copii ne-am obişnuit cu rezistenţa trunchiului de copac, nici măcar nu încercăm să luptăm. Fără a realiza că un simplu act de curaj este tot ce trebuie pentru a ne găsi libertatea.

Spune maestrul: „Nu ai nici un avantaj de cauţi explicaţii despre Dumnezeu. Poţi asculta discursuri superbe dar sunt goale, fără substanţă. La fel cum poţi citi o întreagă enciclopedie despre Iubire fără să ştii cum să iubeşti. Nimeni nu va dovedi că Dumnezeu există. Unele lucruri în viaţă trebuie pur şi simplu trăite –şi niciodată explicate. Iubirea este unul dintre acestea. Dumnezeu – care e iubire – e inexplicabil. Credinţa este o experienţă infantilă, în sensul magic în care ne-a învăţat Isus: Copiii sunt împărăţia lui Dumnezeu”.

Dumnezeu nu o să intre niciodată în mintea ta. Poarta pe care o foloseşte este inima ta.”

Un abate povestea cum Abatele Iosif se rugase atât de mult încât nu mai avea nimic de care să se preocupe – pasiunile lui fuseseră învinse.

Aceste cuvinte ajunseră la urechile unuia dintre înţelepţii de la mănăstirea Sceta, care îi chemă pe novici la cină.

„Poate că aţi auzit că abatele Iosif nu mai are nici un fel de tentaţii de depăşit,” spuse. „Absenţa eforturilor slăbeşte sufletul. Să ne rugăm ca Domnul nostru să trimită o tentaţie

puternică abatelui Iosif. Şi dacă va fi în stare să reziste aceleia, să cerem încă una, şi apoi încă una. Şi când va fi în plină luptă pentru a rezista tentaţiilor, să ne rugăm ca el să nu mai spună niciodată „Doamne, alungă diavolul acesta”. Să ne rugăm să insiste în a cere: „Doamne, dă-mi forţa să învinge acest rău.”

Este un moment în fiecare zi în care nu se poate vedea clar: amurgul. Lumina şi întunericul se amestecă şi nimic nu este pe deplin clar sau obscur.

În majoritatea tradiţiilor spirituale, acest moment este considerat sfânt. Tradiţia Catolică ne învaţă că ar trebui să spunem un Ave Maria la ora şase seara.

În tradiţia Quechuan, dacă întâlnim un prieten după amiaza şi stăm cu el până seara, trebuie să începem totul din nou, mulţumindu-i cu un „Bună seara!”

La crepuscul se face bilanţul între om şi planetă.

Dumnezeu amestecă umbre şi lumini ca să vadă dacă Terra are curajul să continue să se rotească.

Dacă Terra nu e speriată de întuneric, noaptea trece – un nou soare străluceşte peste ziua următoare.

Filosoful german Schopenhauer se plimba agale pe străzile Dresdei, încercând să găsească răspunsuri la întrebările care îl asaltau. Trecând pe lângă o grădină, hotărî să se aşeze să privească florile. Unul din locuitorii din împrejurimi observă comportamentul straniu al filosofului şi chemă poliţia. După câteva minute, un oficial se apropie de Schopenhauer: „Cine eşti?” întrebă brusc gardianul. Schopenhauer îl privi pe poliţist de sus şi până jos. „Dacă reuşeşti să mă ajuţi să găsesc răspunsul la această întrebare,” spuse, „îţi voi fi veşnic recunoscător.”

Un om plecat în căutarea înţelepciunii hotărî să meargă în munţi, pentru că i se spusese că acolo, o dată la doi ani, se arăta Dumnezeu. În primul an mâncă tot ce avea pământul de oferit. Într-o zi, proviziile se terminară şi trebui să se întoarcă în oraş. „Dumnezeu e rău!” exclamă. „Nu ştie că

de un an aştept să aud glasul Lui? Eram înfometat şi a trebuit să mă întorc.”

În acel moment apăru un înger. „Dumnezeu vrea bucuros să vorbească cu tine”, spuse îngerul. „Un an întreg te-a hrănit. El spera ca după aceea tu să produci hrana singur. Dar ce ai sădit? Dacă un om nu este în stare să facă să rodească acolo unde trăieşte, nu e gata să vorbească cu Dumnezeu.”

Oamenii spun: „se pare că libertatea stă în a-ţi alege singur forma de sclavie. Lucrez opt ore pe zi şi dacă obţin o promovare va trebui să lucrez douăsprezece. M-am căsătorit şi acum nu mai am timp pentru mine însumi. Îl caut pe Dumnezeu şi trebuie să frecventez reuniuni de cult, întâlniri şi alte ceremonii religioase. Tot ce e important în viaţă – iubirea, munca şi credinţa – sfârşesc prin a deveni o povară insuportabil de purtat.

Spune maestrul: „Doar Iubirea ne permite să fim liberi. Doar Iubirea transformă sclavia în libertate. Dacă nu ştim să iubim, mai bine să ne oprim în loc chiar acum.

Isus a spus: „mai bine să fim orbi de un ochi decât cu trupul întreg şi să murim în întuneric.”

Cuvinte dure dar adevărate.

Un eremit mâncă un an întreg doar o dată pe săptămână. După sacrificiu, ceru lui Dumnezeu să îi dezvăluie adevărata semnificaţie a unor pasaje din Biblie. Nu auzi nici un răspuns.

„Câtă irosire de timp,” îşi spuse. „Am renunţat la atâtea şi Dumnezeu nici măcar nu a răspuns. Mai bine plec de aici şi caut un călugăr care să cunoască semnificaţia acelor versete.”

În acea clipă apăru un înger.

„Cele douăsprezece luni de post nu ţi-au folosit la altceva decât să te facă să te crezi mai bun decât ceilalţi şi Dumnezeu nu răspunde unei persoane vanitoase,” spuse îngerul.

„Dar când ai fost umil şi ai căutat ajutorul celorlalţi, Dumnezeu m-a trimis la tine!”

Şi îngerul îi explică tot ce voia să ştie.

Spune maestrul: „Observă cum au fost formate unele cuvinte pentru a arăta clar semnificaţia lor. Să luăm cuvântul „preocupare”. Poate fi împărţit în două: „pre” şi „ocupare”. Înseamnă a se ocupa de ceva înainte de a se întâmpla. Cine, în întregul univers, ar putea avea darul de a se ocupa de un lucru care încă nu s-a întâmplat? Nu fi niciodată preocupat. Fii atent la destinul tău şi la calea ta. Învaţă fiecare lucru pe care trebuie să-l ştii până când vei reuşi să mânuieşti spada luminoasă şi ea să aibă încredere în tine. Fii atent la cum luptă prietenii tăi, maeştrii tăi şi inamicii tăi.

Antrenează-te suficient, dar nu comite cea mai gravă eroare: aceea de a crede că ştii ce lovitură se pregăteşte să dea adversarul tău.

Vine ziua de vineri, mergi acasă şi iei cu tine ziarele pe care nu ai apucat să le citeşti în timpul săptămânii. Dai drumul la televizor cu volumul mic. Pui o casetă la casetofon. Foloseşti telecomanda pentru a sări de la un canal la altul în timp ce încerci să răsfoieşti paginile ziarului şi să asculţi muzica. Ziarele nu spun nimic nou, programele Tv se repetă şi deja ai mai ascultat de o grămadă de ori caseta. Soţia ta se ocupă de copiii tăi, sacrificându-şi tinereţea fără a înţelege de ce o face.

Îţi vine în minte o scuză: „Mda, aşa e viaţa.”

Nu, aşa e cum nu merge viaţa.

Viaţa e entuziasm. Încearcă să-ţi aminteşti unde ai lăsat entuziasmul tău. Ia-ţi soţia şi copiii şi încearcă să-l regăseşti, înainte de a fi prea târziu.

Iubirea nu împiedică pe nimeni să-şi urmeze propriile vise.

Ajunul Crăciunului, călătorul şi soţia sa fac bilanţul anului care se apropie de sfârşit. În timpul cinei la singurul restaurant dintr-un sat din Pirinei, călătorul începu să se lamenteze de ceva care nu mersese aşa cum îşi imaginase

că ar fi trebuit să meargă. Soţia lui privi pomul de Crăciun din restaurant. Călătorul crezu că ea nu mai era interesată de discuţie şi schimbă subiectul: „Nu-s drăguţe luminile acelea?” întrebă.

„E adevărat,” răspunse soţia. „Dar dacă te uiţi cu atenţie, prin mulţimea de beculeţe este unul ars. Mi se pare că în loc să vezi anul care trece ca o mulţime de binecuvântări care-l luminează, te fixezi pe singurul beculeţ care nu luminează nimic.” „Uită-te la acel sfânt umil care merge pe stradă,” spuse un diavol altuia. „Cred că voi merge să-i corup sufletul.” „ Nu te va asculta pentru că este interesat doar de lucrurile sfinte” îi spuse tovarăşul său.

Dar diavolul, în maniera sa impetuoasă, luă înfăţişarea Arhanghelului Mihail şi apăru în faţa sfântului.

„Am venit să te ajut,” spuse.

„Cred că m-ai confundat cu altcineva,” răspunse.

„Nu am făcut nimic în viaţa mea care să merite atenţia unui înger.”

Şi îşi văzu de drum fără să ştie niciodată pe cine evitase.

O prietenă a călătorului venise să vadă o comedie pe Broadway şi în timpul unei pauze ieşi să bea ceva. Holul era plin şi lumea fuma, bea şi vorbea. Cânta un pianist dar nimeni nu era atent la muzica lui. Femeia îşi lăsă paharul şi studie muzicianul. Părea plictisit –îşi făcea doar munca aşteptând să se termine pauza. După încă un pahar, simţindu-se un pic ameţită, se apropie de pian. „Eşti de-o plictiseala mortală! De ce nu cânţi măcar pentru tine însuţi?” exclamă.

Pianistul era surprins. Şi atunci începu să cânte genul de muzică care îi plăcea lui. În puţin timp întregul hol amuţise.

Când termină piesa lumea explodă în aplauze entuziaste.

Sfântul Francisc din Assisi era un băiat foarte admirat când a decis să lase totul şi să apuce calea vieţii lui. Sfânta Clara era o tânără foarte frumoasă când a decis să depună jurământul castităţii. Sfântul Raimondo Lull îi cunoscuse pe

cei mai mari intelectuali ai vremii sale când a luat calea deşertului.

Calea spirituală este, mai ales, o provocare.

Oricine o foloseşte pentru a înlătura propriile probleme nu ajunge prea departe. Nu e ceva bun, pentru cine nu reuşeşte să aibă prieteni, să se îndepărteze de lume. Nu aduce nici o împlinire un jurământ de sărăcie dacă suntem incapabili să ne câştigăm existenţa. Şi nu are nici un sens să devenim umili dacă suntem laşi, deja. Una e să ai ceva şi să renunţi, să-l laşi. Alta e să nu ai acel ceva şi să acuzi pe cel care are. E uşor pentru un om slab să meargă predicând mila, dar ce sens are?

Spune maestrul: „Admiră lucrarea lui Dumnezeu. Cucereşte-te pe tine însuţi în timp ce înfrunţi lumea."

E uşor să fim nesociabili. Tot ce trebuie să facem este să stăm departe de lume, evitând să suferim. În acest fel nu trebuie să riscăm iubire, dezamăgire şi vise frustrate. E uşor să fim nesociabili. Nu trebuie să ne preocupăm de telefoane pe care ar trebui să le dăm, de persoane care ne cer ajutorul, de mila care ar trebui răsplătită. Trebuie doar să pretindem că trăim într-un turn de fildeş şi să nu vărsăm niciodată o lacrimă. Trebuie doar să ne petrecem viaţa recitind un rol. E uşor să fim nesociabili. Tot ce trebuie să facem e să respingem orice lucru frumos pe care ni-l oferă viaţa.

Pacientul spuse doctorului său: „Doctore sunt stăpânit de frică şi frica mi-a alungat toată bucuria de a trăi." „Aici, în biroul meu, e un şoricel care-mi ronţăie cărţile," spuse doctorul. „Dacă mă sperii din cauza şoarecelui, el o să se ascundă, şi nu o să fac altceva în viaţă decât să-l caut. În schimb, am pus toate cărţile mele preferate într-un loc sigur şi-i permit să mănânce altele. În acest fel, continuă să fie un şoricel, nu un monstru. Teme-te de puţine lucruri şi concentrează frica ta pe acelea – astfel încât să poţi fi curajos în înfruntarea situaţiilor importante."

Spune maestrul: „Deseori e mai uşor să iubim decât să fim iubiţi. Ni se pare greu de acceptat ajutorul şi sprijinul celorlalţi. Eforturile noastre de a părea independenţi nu lasă celorlalţi posibilitatea să-şi arate iubirea. Mulţi părinţi în vârstă nu le dau fiilor lor posibilitatea de a le arăta aceeaşi afecţiune şi sprijin care le-au primit de copii. Mulţi soţi (şi soţii) când sunt copleşiţi de mâhnire se simt stânjeniţi să depindă de ceilalţi. Drept urmare, apele iubirii nu mai curg. Ar trebui să accepţi un gest de iubire din partea oricui. Trebuie să permiţi celorlalţi să te ajute, să-ţi dea forţa să mergi înainte. Dacă accepţi astfel de iubire cu puritate şi umilinţă, o să înţelegi că Iubirea nu este nici a da nici a primi – este participare.”

Eva se plimba prin grădina Edenului, când se apropie şarpele. „Mănâncă mărul acesta,” spuse. Eva, bine instruită de Dumnezeu, refuză. „Mănâncă mărul acesta,” insistă. „Pentru că trebuie să devii mai frumoasă decât soţul tău.” „Nu am nevoie,” răspunse Eva. „Nu are pe altcineva în afară de mine.” Şarpele râse: „Cu siguranţă că are.” Pentru că Eva nu îl credea, o duse în vârful unui deal unde era o fântâna. „E acolo jos. Acolo o ţine ascunsă Adam.” Eva se uită şi văzu o femeie frumoasă reflectată în apă. Şi atunci muşcă mărul pe care i-l oferise şarpele.

Extrase din „Scrisori către inima mea”: „Inima mea, nu te voi condamna sau critica niciodată. Nu mă voi ruşina niciodată de ceea ce spui. Ştiu că tu eşti fiul iubit de Dumnezeu şi că El te apără cu gloria şi iubirea sa radioasă.” „Eu cred în tine, inima mea. Sunt de partea ta şi îţi voi cere întotdeauna să mă binecuvântezi în rugăciuni. Voi cere ca tu să găseşti ajutorul şi sprijinul care-ţi trebuie.” „Eu cred în tine, inima mea. Cred că vei împărţi iubirea ta cu oricine are nevoie sau o merită. Astfel calea mea e a ta, şi astfel vom călători împreună înspre Sfântul Duh.” „Îţi cer: ai încredere în mine. Să ştii că te iubesc şi că încerc să îţi dau ceea ce îţi trebuie pentru a continua să baţi cu bucurie în pieptul meu.

Voi face tot ce pot până când voi mai simţi că te stingheresc cu prezenţa mea care te înconjoară.”

Spune maestrul: „Când hotărâm să acţionăm, e normal să apară conflicte neaşteptate. Vom fi răniţi de acele conflicte, cu siguranţă. Rănile se vindecă; rămân ca cicatrici, şi asta este o binecuvântare. Asemenea răni rămân cu noi pentru tot restul vieţii şi ne sunt de mare ajutor. Dacă la un moment dat – pentru orice motiv – dorinţa noastră de a ne întoarce în trecut este puternică, trebuie doar să ne privim cicatricele. Cicatricele sunt semnele cătuşelor şi ne duc cu gândul la ororile închisorii – şi cu acea amintire mergem înainte.”

În epistola către Corinteni, Sfântul Pavel ne spune că blândeţea este una din caracteristicile iubirii.

Să nu o uităm niciodată: iubirea este blândeţe. Un suflet rigid nu permite mâinii lui Dumnezeu să-l modeleze după dorinţele Sale. Călătorul era pe o stradă îngustă din Spania, când văzu un om întins pe un pat de flori. „Nu strici florile acelea?” întrebă călătorul.

„Nu,” răspunse omul. „Încerc să iau un pic din delicateţea lor.”

Spune maestrul: „Roagă-te în fiecare zi. Chiar dacă rugăciunile tale sunt fără cuvinte şi nu ceri nimic, şi pot fi greu înţelese. Fă din rugăciune un obicei. Dacă e greu să începi, spune-ţi: ‘Mă voi ruga în fiecare zi din această săptămână.’ Şi reînnoieşte această promisiune în fiecare zi următoare. Aminteşte-ţi că nu creezi doar o legătura mai intimă cu lumea spirituală; îţi antrenezi voinţa. Doar prin anumite practici dezvoltăm disciplina necesară în lupta vieţii. Nu are nici o valoare dacă îţi uiţi promisiunea într-o zi şi te rogi de două ori ziua următoare. Nici dacă te rogi de şapte ori într-o zi, petrecându-ţi întreaga săptămână crezând că ţi-ai atins obiectivul. Anumite lucruri trebuie să se întâmple cu ritmul lor natural.”

Un om rău, la moarte întâlneşte un înger la poarta Infernului. Îngerul spune: „E de ajuns dacă ai făcut un

singur lucru bun în viaţa şi asta te va ajuta.” „Gândeşte-te bine,” spuse îngerul. Omul îşi aminteşte că o dată, în timp ce mergea prin pădure, a văzut un păianjen şi l-a ocolit ca să nu-l strivească. Îngerul zâmbeşte şi o pânză de păianjen se coboară din cer pentru a-i permite omului să urce în Paradis. Alţi condamnaţi profită şi încep să se caţere. Dar omul îi atacă şi îi împinge în jos, temându-se că pânza de păianjen s-ar putea rupe. Chiar în acel moment se rupe şi omul este, încă o dată, aruncat în infern.

„Ce păcat,” aude omul pe înger. „Preocuparea pentru tine însuţi a schimbat într-o răutate singurul lucru bun pe care l-ai făcut.”

Spune maestrul: „O răscruce este un loc sfânt. Acolo călătorul trebuie să hotărască. Iată de ce de obicei zeii dorm şi mănâncă la răscruci. Unde străzile se bifurcă, sunt concentrate două mari forţe– calea care va fi aleasă şi calea care va fi ignorată. Amândouă se transformă într-o singură cale, dar numai pentru puţină vreme. Călătorul se poate odihni, poate să doarmă puţin, şi chiar să-i consulte pe zeii care dorm la răscruce. Dar nimeni nu poate rămâne acolo pentru totdeauna: o dată făcută alegerea, trebuie mers înainte, fără să ne gândim niciodată la strada pe care am refuzat-o. Altfel, răscrucea va deveni un blestem.”

Omenirea a comis unele din cele mai grave crime în numele adevărului. Bărbaţi şi femei au fost arşi pe rug. Întregi culturi ale unor civilizaţii au fost distruse. Cei care au păcătuit mâncând carne au fost alungaţi. Cei care căutau căi diferite au fost excluşi. O persoană, în numele adevărului, a fost crucificată. Dar înainte ca El să moară – ne-a lăsat o extraordinară definiţie a Adevărului. Nu e ceea ce ne aduce certitudini. Nu e ceea ce ne ţine în închisoarea ideilor noastre preconcepute. Adevărul e ceea ce ne face liberi.

„Cunoaşteţi Adevărul şi Adevărul vă va face liberi”, a spus El.

Unul din călugării de la mănăstirea Sceta a comis o eroare gravă şi cel mai înţelept dintre eremiţi a fost invitat de ceilalţi fraţi să-l judece. Înţeleptul eremit nu voia să vină dar grupul a fost atât de insistent, încât în final a acceptat. Înainte de a pleca, însă, a luat o găleată şi i-a făcut mai multe găuri pe fund. După care a umplut-o cu nisip, şi s-a îndreptat spre mănăstire. Stareţul, observând găleata, întrebă la ce îi folosea. „Am venit să judec un om," spuse eremitul. „Păcatele mele ies din mine ca nisipul din găleata aceasta. Dar dacă nu mă uit în urmă să le privesc şi nu îmi văd păcatele, sunt în măsură să judec pe altul."

Călugării deciseră imediat să oprească judecata.

Stă scris pe un perete al unei biserici mici din Pirinei: „Doamne, fă să lumineze lumânarea pe care tocmai am aprins-o şi luminează-mă când am probleme şi trebuie să iau hotărâri. Fă să fie foc, ca Tu să arzi egoismul meu, orgoliul şi impuritatea. Fă să fie flacără ca Tu să-mi încălzeşti sufletul şi să mă înveţi Iubirea. Nu pot rămâne prea mult în biserica ta. Dar lăsând această lumânare, o parte din mine rămâne aici. Ajută-mă să prelungesc rugăciunile mele în activităţile zilei de astăzi. Amin."

Un prieten de-al călătorului hotărî să petreacă câteva săptămâni la o mănăstire din Nepal. Într-o după amiază, intră într-unul din multele temple ale mănăstirii şi văzu un călugăr zâmbitor stând pe altar.

„De ce zâmbeşti?" întrebă. „Pentru că am înţeles semnificaţia bananelor," spuse călugărul, deschizând sacul său şi scoţând o banană stricată.

„Aceasta e viaţa care şi-a urmat cursul şi nu a fost folosită la maxim – şi acum e prea târziu."

Apoi luă o altă banană care era încă verde. O arătă omului şi o băgă din nou în sac. „Asta e viaţa care încă nu şi-a făcut cursul şi aşteaptă momentul portivit", spuse. În sfârşit, luă o banană coaptă, o decoji şi o împărţi cu omul. „Acesta e momentul prezent. Să ştii cum să-l trăieşti fără frică."

O prietenă de-a călătorului ieşise împreună cu fiul său având doar bani pentru a merge la cinema. Băiatul era bucuros şi la fiecare minut o întreba pe mama lui cât mai aveau până acolo. Când se opriră la un semafor, văzu un cerşetor aşezat pe trotuar. „Dă-i lui toţi banii pe care îi ai," auzi o voce. Femeia nu era de acord cu vocea. Îi promisese fiului ei că-l duce la cinema. „Dă-i pe toţi" insistă vocea. „Îi pot da jumătate, şi să intre la cinema numai fiul meu iar eu să-l aştept afară," spuse ea. Dar vocea nu voia să audă. „Dă-i pe toţi!" Nu avea timp să-i explice băiatului. Se opri şi-i dădu cerşetorului toţi banii pe care îi avea. „Dumnezeu există şi mi-ai dovedit-o,"spuse el. „Azi e ziua mea de naştere, eram trist şi mi-era ruşine să cer. Aşa am hotărât să nu cer. Dacă Dumnezeu există, îmi va face un cadou."

Un om se plimbă într-un sătuc pe o ploaie torenţială şi vede o casă arzând. În timp ce se apropie, vede un om înconjurat de flăcări aşezat în camera de zi. „Hei, casa ta e în flăcări!" strigă călătorul. „Ştiu," răspunse omul. „Atunci de ce nu ieşi?" „Pentru că plouă," spuse. „ Mama mea mi-a spus întotdeauna că pot face pneumonie dacă ies afară în ploaie."

Comentariul lui Zao Chi la poveste este: „Înţelept e omul care poate abandona o situaţie atunci când e forţat să o facă."

În unele tradiţii ezoterice, discipolii dedică o zi pe an – sau un week-end, dacă e nevoie – pentru a intra în contact cu obiectele din casa lor. Ating fiecare obiect şi întreabă cu voce tare: „Îmi trebuie cu adevărat?" Iau cărţile din rafturi: „O voi mai reciti vreodată?" Examinează fiecare souvenir pe care-l au: „Consider încă important momentul de care îmi aminteşte?"

Deschid dulapurile: „De câtă vreme nu am mai îmbrăcat-o? Chiar îmi mai trebuie?"

Spune maestrul: „Obiectele au o energie proprie. Când nu sunt folosite, se transformă în ape stătătoare în casă – un loc numai bun pentru insecte şi ţânţari. Trebuie să fii atent

şi să permiţi ca energia să curgă liber. Dacă ţii lucruri vechi, noutăţile nu au spaţiu pentru a se manifesta.”

Exista o veche legendă peruviană care povesteşte despre un oraş unde toţi erau fericiţi. Locuitorii săi făceau tot ce voiau şi toţi se înţelegeau. Doar guvernatorul era puţin trist pentru că nu avea nimic de guvernat. Închisoarea era goală, tribunalul nu era niciodată folosit, iar biroul notarial nu producea nimic, pentru că un cuvânt al unui om valora mai mult decât hârtia pe care ar fi fost scris. Într-o zi chemă la el nişte constructori dintr-un oraş îndepărtat ca să înalţe o construcţie în piaţa principală. Pentru o săptămână s-a putut auzi zgomotul ciocanelor şi al fierăstraielor. La sfârşit, guvernatorul invită toţi locuitorii la inaugurare. Cu mare solemnitate, schelele fură coborâte şi se putu vedea …o spânzurătoare. Lumea se întreba ce făcea o spânzurătoare acolo în piaţă. Înfricoşaţi, începură să folosească tribunalul pentru a rezolva orice problemă, când înainte totul se rezolva cu un acord reciproc. Merseră la biroul notarial pentru a legaliza documentele care puteau aminti de ceea ce înainte era dat pe cuvânt. Şi începură să acorde atenţie la ce spunea guvernatorul, temându-se de lege. Legenda spune că spânzurătoarea nu a fost folosită niciodată. Dar prezenţa sa a schimbat totul.

Spune maestrul: „De acum înainte – pentru câteva secole – Universul îi va boicota pe toţi cei care au prejudecăţi. Energia Terrei trebuie să fie reînnoită. Noi idei au nevoie de spaţiu. Trupul şi sufletul au nevoie de noi provocări. Viitorul bate la poartă şi toate ideile – cu excepţia acelora care sunt bazate pe prejudecăţi – vor avea ocazia să apară. Ceea ce e imporant va rămâne; ce e inutil va dispărea. Dar să lăsăm fiecare persoană să judece propriile concepte. Noi nu suntem judecătorii viselor celuilalt. Pentru a crede în calea noastră, nu trebuie să demonstrăm că cea a altcuiva e greşită. Cine face asta nu crede în proprii paşi.”

Viaţa este ca o mare cursă de ciclism, al cărei scop este a trăi propriul Destin Personal. La linia de plecare suntem toţi

împreună, împărtăşind prietenie şi entuziasm. Dar, pe măsură ce cursa avansează, bucuria iniţială lasă locul provocării: oboseala, monotonia, îndoieli privind propriile abilităţi. Observăm că unii prieteni refuză să accepte provocarea – sunt încă în concurs, dar numai pentru că nu se pot opri în mijlocul străzii. Sunt mulţi ca ei. Aleargă aproape de nava–amiral, vorbesc între ei şi ating obiectivul. Ne dăm seama că ne distanţăm de ei; atunci trebuie să ne confruntăm cu singurătatea, surpriza din curbe necunoscute, şi problemele cu bicicleta. Sfârşim prin a ne întreba dacă merită efortul.

Da, merită. Nu abandona.

Un maestru şi discipolul său traversează călare deşertul Arabiei Saudite. Maestrul se foloseşte de fiecare moment al plimbării pentru a-l învăţa credinţa pe discipol. „Să crezi în Dumnezeu," spune. „Dumnezeu nu îşi abandonează niciodată fiii săi." Într-o noapte, în cortul lor, maestrul îi cere discipolului să meargă să lege caii de o stâncă din apropiere. Discipolul merge, dar îşi aminteşte ce-l învăţase maestrul: „Mă pune la încercare" gândeşte. „Ar trebui să las caii în grija lui Dumnezeu". Şi i-a lăsat dezlegaţi. Dimineaţa următoare, discipolul nu mai găseşte caii. Înfuriat, se întoarce la maestru. „Nu ştii nimic în ce-l priveşte pe Dumnezeu," exclamă. „Am lăsat caii în mâinile Lui şi acum au fugit." „Dumnezeu voia să aibă grijă de cai," răspunde maestrul. „Dar pentru a o face avea nevoie de mâinile tale ca să-i lege." „Poate că Isus a trimis pe careva din apostolii lui în Infern ca să salveze sufletele," spuse John. „Nici în Infern, nu e totul pierdut." Ideea îl surprinse pe călător. John este un pompier din Los Angeles, şi azi e ziua lui liberă. „De ce spui asta?" întrebă călătorul. „Pentru că am fost în Infern aici pe pământ. Intru în clădiri în flăcări şi văd oameni disperaţi fugind, şi de multe ori îmi risc viaţa pentru a salva viaţa lor. Eu nu sunt decât o părticică infimă în universul ăsta, forţat să acţionez ca un erou în nenumăratele incendii în care am fost. Dacă eu – un nimic –

pot să fac asta, imaginează-ţi ce poate face Isus! Nu am nici o îndoială că unii din apostolii lui s-au dus în Infern şi salvează suflete."

Spune maestrul: „Multe civilizaţii primitive obişnuiau să-şi ardă morţii în poziţia fătului. 'El a renăscut într-o altă viaţă, şi trebuie să-l punem în poziţia în care vine pe lumea asta' spuneau ei. Pentru acele civilizaţii moartea este doar încă un pas pe calea universului. Dar nu are importanţă ce gândim, ce facem sau ce credem: fiecare dintre noi va muri într-o zi. Mai bine să facem cum făcea bătrânul Yaqui: să considerăm moartea a fi un sfătuitor. Întreabă-te tot timpul: „Având în vedere că trebuie să mor, ce ar trebui să fac acum?"

Viaţa nu înseamnă a da sau a primi sfaturi. Dacă avem nevoie de asistenţă, e mai bine să vedem cum rezolvă – sau nu reuşesc să rezolve –ceilalţi probleme lor. Îngerul nostru e întotdeauna prezent, şi deseori foloseşte buzele cuiva pentru a ne spune ceva. Dar de obicei ne ajunge în mod întâmplător, în general în momentul în care – dacă suntem atenţi – preocupările noastre ne împiedică să vedem miracolul vieţii. Trebuie să permitem îngerului nostru să ne vorbească în modul în care reuşeşte cel mai bine – când consideră necesar.

Spune maestrul: „Sfaturile sunt o teorie a vieţii – şi practica e deseori cu mult diferită."

Un părinte din mişcarea de Reînnoire a Carismaticilor din Rio de Janeiro era într-un autobuz când, pe neaşteptate, auzi o voce spunându-i să se ridice şi să predice cuvântul lui Hristos chiar acolo. Părintele îi răspunse: „O să creadă că-s ridicol! Ăsta nu e un loc pentru o predică!" Dar vocea insista ca el să vorbească. „Sunt timid, te rog, nu mi-o cere," imploră. Impulsul interior persista. Atunci îşi aminti promisiunea – să accepte toate planurile lui Hristos. Aşadar, se ridică în picioare-jenatşi începu să vorbească despre Evanghelie. Pasagerii îl ascultară în linişte. Privi pe fiecare din ei şi toţi îl fixau. Spuse tot ce auzea, încheie predica şi

se aşează la loc. Până astăzi, încă nu ştie motivul pentru care a ţinut o predică în autobuz. Dar nu are nici o îndoială că are de îndeplinit o misiune.

Un vraci african îşi ducea un ucenic în junglă. Chiar dacă era în vârstă, îşi făcea drum cu agilitate, în timp ce celălalt tot aluneca şi cădea de multe ori. Ucenicul se ridica, blestema, scuipa pe pământul trădător şi continua să-şi urmeze maestrul. După o bună bucată de drum, ajung într-un loc sacru. Fără să se oprească o clipă, vraciul se întoarce spre drumul pe care veniseră. „Nu m-ai învăţat nimic astăzi," spune novicele, după ce căzuse a mia oară.

„Te-am învăţat un lucru, dar nu ai reuşit să-l înţelegi," spuse vraciul. „Încerc să te învăţ cum să înfrunţi greşelile în viaţă." „Şi cum ar trebui să le înfrunt?" „În acelaşi fel în care ar fi trebuit să înfrunţi fiecare căzătură," răspunde vraciul. „În loc să blestemi locul unde ai căzut, trebuia să încerci să înţelegi ce te-a făcut să aluneci înainte."

Un eremit îi făcu o vizită într-o după amiază stareţului mănăstirii din Sceta.

„Consilierul meu spiritual nu ştie cum să mă călăuzească," spuse eremitul. „Trebuie să-l las?" Stareţul nu scoase un cuvânt şi eremitul se întoarse în deşert. După o săptămână reveni la stareţ. „Consilierul meu spiritual nu ştie cum să mă călăuzească," spuse. „Am hotărât să-l abandonez." „Ai fost înţelept," spuse stareţul. „Când un om simte că sufletul său nu e satisfăcut, nu poate cere ajutor. Ia hotărârile necesare pentru a păstra în siguranţă trecerea ta în viaţa aceasta."

O tânără vine să facă o vizită călătorului. „Vreau să-ţi spun ceva," spuse ea. „Am crezut întotdeauna că am darul de a vindeca. Dar nu avusesem niciodată curajul să încerc cu cineva. Până când, într-o zi, soţul meu simţi o durere puternică în piciorul stâng şi nu era nimeni disponibil să mă ajute. Am hotărât – cu un pic de jenă – să-mi pun mâinile pe piciorul lui şi să cer ca durerea să dispară. Am făcut asta fără a crede cu adevărat că aş fi în stare să-l ajut, şi în timp

ce făceam asta, l-am auzit rugându-se ‘Te rog, Doamne, fă-o pe soţia mea mesagera Luminii Tale şi a Puterii Tale,’ spuse. Mâna mea deveni caldă şi durerea dispăru. Mai târziu l-am întrebat de ce se rugase în acel fel. El răspunse că pentru a-mi da încredere. Astăzi sunt în stare să vindec datorită acelor cuvinte.”

Filosoful Aristip se bucura de trecere la curtea lui Dionisos, tiranul Siracusei. Într-o după amiază îl întâlni din întâmplare pe Diogene în timp ce-şi prepara o porţie de linte. „Dacă ai fi dispus să fii curtenitor la curtea lui Dionisos, nu ar mai trebui să mănânci linte,” spuse Aristip. „Dacă ai ştii să apreciezi lintea, nu ar mai trebui să fii curtenitor cu Dionisos,” răspunse Diogene.

Spune maestrul: „E adevărat că totul are un preţ, dar întotdeauna preţul e relativ. Când ne urmăm visele, putem lăsa impresia celorlalţi că suntem nefericiţi şi nenorociţi. Dar ce gândesc ceilalţi nu e important. Importantă e bucuria din inimile noastre.”

Un om care trăia în Turcia află de existenţa unui mare maestru care trăia la Paris. Fără ezitare, vându tot ce avea, îşi salută familia şi plecă în căutarea înţelepciunii. După mulţi ani de pelerinaj găsi refugiul unde trăia marele maestru. Cu teamă şi respect, bătu la poartă. Marele maestru apăru. „Vin din Turcia,” spuse omul.

„Am venit până aici pentru a-ţi pune o întrebare.” Bătrânul fu surprins, dar spuse: „ Bine. Îmi poţi pune doar o întrebare.” „Vreau să fiu explicit în ce vreau să întreb. Pot să o fac în turcă?” „Da,” spuse înţeleptul. „Şi deja am răspuns la unica ta întrebare. Dacă e altceva ce vrei să ştii întreabă-ţi inima. Îţi va da răspunsul.” Şi închise uşa.

Spune maestrul: „Cuvântul este putere. Cuvintele transformă lumea. Toţi am auzit spunându-se ‘nu ar trebui să vorbim despre lucrurile frumoase care ni se întâmplă, pentru că invidia celorlalţi ne va ruina fericirea.’ Nimic adevărat. Aceia care sunt învingători vorbesc cu mândrie despre miracolele din vieţile lor. Dacă emiţi energie pozitivă

în aer, aceasta atrage altă energie pozitivă şi-i face fericiţi pe cei care şi-o doresc cu adevărat. În timp ce acela care e invidios şi învins, îţi poate face rău doar dacă îi dai această forţă. Nu-ţi fie frică. Vorbeşte despre lucrurile frumoase din viaţa ta oricui te ascultă. Sufletul Lumii are mare nevoie de fericire."

Era un rege spaniol care era tare mândru de originea sa. Şi era cunoscut ca fiind foarte crud cu cei mai slabi. Într-o zi se plimba cu bătrânii săi sfetnici pe un câmp din Aragona, unde tatăl lui căzuse într-o bătălie. Acolo întâlniră un sfânt care culegea un braţ de oase. „Ce faci?" întrebă regele. „Onoare Maiestăţii Tale," spuse omul. „Când am aflat că regele Spaniei vine pe aici, am hotărât să găsesc oasele tatălui său pentru a i le da. Dar tot caut şi tot nu le găsesc. Sunt la fel ca cele ale ţăranilor, ale săracilor, ale cerşetorilor şi ale sclavilor." „Cine mânuieşte cel mai bine spada?" întrebă un războinic pe maestrul său. „Mergi pe câmpul din vecinătatea mănăstirii," răspunse maestrul. „Acolo e o stâncă. Vreau să o insulţi." „De ce ar trebui să o fac?" întrebă discipolul. „Stânca nu va răspunde," adăugă. „ Bine, atunci atac-o cu spada," spuse maestrul. „Chiar nu o să o fac," răspunse discipolul. „Spada mea s-ar rupe. Şi dacă aş ataca-o cu mâinile goale mi-aş rupe degetele şi nu aş obţine nici un rezultat. Nu asta am întrebat. Cine mânuieşte cel mai bine spada?" „Cel mai bun este cel care este ca stânca," spuse maestrul. „Fără a scoate spada din teacă, nimeni nu-l poate învinge."

Călătorul ajunge în San Martin de Unx, în Navarra, şi reuşeşte să o găsească pe femeia care păstrează cheile de la biserica romană din ruinele locului. Cu mare gentileţe, suie repede scările şi deschide uşa. Întunericul şi liniştea templului medieval au un puternic impact emoţional asupra călătorului. Începe să converseze cu femeia şi discută despre faptul că, deşi e miezul zilei, se poate vedea foarte puţin din splendidele opere de artă din biserică. „Detaliile pot fi văzute doar în zori," spuse femeia. „Legenda spune că

exact acest lucru au vrut să ne înveţe constructorii; Dumnezeu are un moment anume în care ne arată gloria Sa.”

Spune maestrul: „Sunt doi dumnezei. Dumnezeul despre care ne-a învăţat profesorul nostru, şi Dumnezeu care ne învaţă pe noi. Dumnezeul despre care vorbesc oamenii deseori este Dumnezeul care ne vorbeşte. Dumnezeul de care am învăţat să ne temem, şi Dumnezeul care ne vorbeşte despre compasiune. Sunt doi Dumnezei. Dumnezeul care e în înălţimi, şi Dumnezeul care ia parte la viaţa noastră în fiecare zi. Dumnezeul care ne dă obligaţii, şi Dumnezeul care iartă datoriile noastre. Dumnezeul care ne ameninţă cu flăcările infernului, şi Dumnezeul care ne arată calea cea mai bună. Sunt doi dumnezei. Un dumnezeu care ne va îngropa cu păcatele noastre, şi un Dumnezeu care ne eliberează cu Iubirea Sa.”

Michelangelo a fost întrebat o dată cum face să creeze opere atât de minunate. „E foarte simplu,” răspunse. „Când privesc un bloc de marmură, văd lucrarea în el. Tot ce trebuie să fac e să dau la o parte ceea ce nu îi aparţine. Există o operă pentru fiecare dintre noi pe care suntem destinaţi să o împlinim. Acesta este punctul central al vieţii, şi – nu are importanţă cât încercăm să ne păcălim – ştim cât e de important pentru fericirea noastră. De obicei, opera aceasta este acoperită de ani de frică, vină şi nehotărâre. Dar dacă hotărâm să îndepărtăm acele lucruri care nu ne aparţin, dacă nu avem îndoieli asupra capacităţilor noastre, putem merge înainte cu misiunea care este destinul nostru. Acesta este unicul mod de a trăi cu onoare.”

Un bătrân pe patul de moarte cheamă lângă el un tânăr şi îi spune o poveste de eroism: pe timp de război ajutase un om să supravieţuiască.

Îi acordase refugiu, hrană şi protecţie. Când omul care fusese salvat era din nou în siguranţă, decise să-şi trădeze salvatorul şi să-l dea pe mâna inamicului. „Cum ai reuşit să fugi?” întrebă tânărul. „Nu am fugit. Eu eram trădătorul,”

spuse bătrânul. „Dar povestind istoria ca şi cum aş fi fost eroul, reuşesc să înţeleg tot ce a făcut pentru mine.”

Spune maestrul: „Toţi avem nevoie de iubire. Iubirea face parte din natura noastră, la fel ca mâncatul, băutul şi dormitul. Câteodată ne găsim complet singuri admirând un apus minunat şi gândim: ‘frumuseţea asta nu are nici o importanţă, pentru că nu am pe nimeni cu care să o împart.’ În acele momente ar trebui să ne întrebăm: de câte ori ni s-a cerut iubire şi am fugit? De câte ori ne-a fost frică să ne apropiem de cineva şi să-i spunem clar că îl iubim? Ţi-e frică de singurătate. E ca un drog, ca cel mai rău narcotic. Dacă amurgul nu are nici un sens pentru tine, fii smerit şi pleacă în căutarea iubirii. Să ştii că – la fel ca şi cu alte binecuvântări spirituale – cu cât reuşeşti să dai mai multă iubire, cu atât vei primi mai multă în schimb.”

Un misionar spaniol vizita o insulă când întâlni trei oameni sfinţi azteci. „Cum vă rugaţi?” întrebă părintele. „Avem o singură rugăciune. ‘Dumnezele, tu eşti treime, noi suntem trei. Fie-Ţi milă de noi.’ „Vă voi învăţa o rugăciune pe care Dumnezeu o va asculta,” spuse misionarul. Îi învăţă o rugăciune catolică şi îşi văzu de drum. Înainte de a se întoarce în Spania se mai opri puţin pe aceeaşi insulă. Când acosta, văzu pe cei trei oameni mergând pe apă înspre el. „Părinte, părinte,” spuse unul dintre ei. „Te rugăm învaţă-ne din nou acea rugăciune pe care Dumnezeu o ascultă. Am uitat-o.” „Nu e importantă,” răspunse părintele, care era martorul unei minuni. Şi ceru iertare lui Dumnezeu că nu înţelesese că El vorbeşte toate limbile.

Sfântul Ioan al Crucii ne învaţă că de-a lungul drumului nostru spiritual nu trebuie să căutăm viziuni sau să credem poveştile despre această cale istorisite de alţii. Singurul nostru sprijin ar trebui să fie credinţa noastră, pentru că acea credinţă este clară, transparentă şi este născută cu noi. Nu poate fi confuză. Un scriitor discuta cu un preot şi întreba cum era experienţa lui Dumnezeu. „Nu ştiu,” răspunse preotul. „Singura experienţă pe care am avut-o

până acum este credinţa mea în Dumnezeu. Şi aceea e cea mai importantă.”

Spune maestrul: „Iertarea este o stradă cu dublu sens. De fiecare dată când iertăm pe cineva, ne iertăm pe noi înşine. Dacă suntem toleranţi cu ceilalţi, e mai uşor să acceptăm propriile noastre greşeli. În acest fel, fără vină sau amărăciune, suntem în stare să îmbunătăţim relaţia noastră cu viaţa.

Dacă, fără slăbiciuni, permitem urei, invidiei sau intoleranţei să vibreze în jurul nostru, sfârşim prin a fi consumaţi de acele vibraţii. Petru îl întrebă pe Hristos: „Învăţătorule, trebuie să îi iert pe ceilalţi de şapte ori?” Iar Hristos răspunse: „Nu doar de şapte, ci de şaptezeci de ori câte şapte.”

Actul iertării curăţă planurile astrale şi ne arată adevărata lumină a Divinităţii.”

Spune maestrul: „Maeştrii din antichitate erau obişnuiţi să creeze ‘personaje’ pentru a-i ajuta pe discipoli să se confrunte cu latura negativă a personalităţii lor. Multe din istoriile privind crearea unor asemenea personaje au rămas cunoscute ca poveşti. Procesul e simplu: trebuie să pui toate neliniştile, fricile, dezamăgirile tale într-o entitate invizibilă care stă în stânga ta. El funcţionează ca „cel rău” în viaţa ta, sugerându-ţi atitudini şi comportamente pe care nu ai vrea să le adopţi – dar pe care sfârşeşti prin a le urma. Odată ce personajul a fost creat, e mai uşor să-i respingem sfaturile. E un proces extrem de simplu. Şi tocmai de asta funcţionează atât de bine.” „Cum pot ştii care este modul cel mai bun pentru a acţiona în viaţă?” întrebă un discipol pe maestrul său.

Atunci maestrul ordonă discipolului să construiască o masă. Când masa fu aproape gata – mai avea nevoie doar de două cuie în partea superioară – maestrul se apropie de el. Bătea cuiele cu lovituri precise. Un cui, însă, intra mai greu, şi trebui să-l bată mai mult.

La a patra lovitură cuiul intră prea în profunzime şi lemnul crăpă. „Mâna ta era obişnuită cu trei lovituri de ciocan,’”spuse maestrul. „Când o acţiune devine obişnuinţă, îşi pierde semnificaţia; şi poate sfârşi prin a provoca daune. Fiecare acţiune este acţiunea ta, şi există un singur secret: nu lăsa ca obişnuinţa să preia comanda mişcărilor tale.”

În apropierea oraşului Soria, din Spania, se află chipul unui vechi eremit sculptat în stâncă. Cu câţiva ani în urmă, trăia acolo un om care abandonase totul pentru a se dedica contemplării. Călătorul încerca să găsească acel loc, într-o după amiază, şi când reuşi să-l găsească fu primit cu multă cordialitate. După ce au împărţit un colţ de pâine, eremitul îi ceru călătorului să meargă cu el lângă un pârâu să culeagă câteva ciuperci comestibile. În timp ce mergeau se apropie un băiat. „Sfântule,” spuse. „Mi s-a spus că pentru a atinge iluminarea trebuie să evităm să mâncăm carne. E adevărat?” „Acceptă cu bucurie orice îţi oferă viaţa,” răspunse omul. „Nu comite păcate împotriva spiritului şi nu blestema în numele lui Dumnezeu generozitatea pământului.”

Spune maestrul: „ Dacă e grea călătoria ta, ascultă-ţi inima. Încearcă să fii cinstit cu tine însuţi pe cât posibil, şi vezi dacă urmezi calea ta şi plăteşti preţul pentru visurile tale. Dacă faci asta, şi viaţa e oricum dură, e normal să vină momentul în care să te lamentezi. Fă-o cu respect, aşa cum un copil se plânge unui părinte. Dar nu înceta să ceri atenţie şi ajutor. Dumnezeu este şi Tată şi Mamă iar părinţii vor întotdeana ce e mai bun pentru copiii lor. S-ar putea ca procesul de instruire să fi fost forţat mai mult, atunci nu costă nimic să ceri o pauză, un pic de afecţiune. Dar nu exagera niciodată. Iov s-a lamentat la momentul potrivit şi ce îi aparţinea i-a fost dat. Al Afid s-a lamentat prea mult şi Dumnezeu a încetat să-l mai asculte.”

Un om pios se trezi într-o zi pe neaşteptate deposedat de toate bunurile sale. Ştiind că Dumnezeu l-ar fi ajutat într-un fel, începu să se roage: „Doamne, ajută-mă să câştig la

loterie," ceru. Se rugă ani în şir dar rămase sărac. Într-o zi muri iar pentru că fusese foarte devotat, merse direct în paradis. Când ajunse acolo, refuză să intre. Spuse că trăise toată viaţa după învăţăturile religioase, dar că Dumnezeu nu I-a permis niciodată să câştige la loterie. „Tot ce ai promis a fost o minciuna," spuse omul dezgustat. „Am fost întotdeauna gata să te ajut să câştigi," răspunse Domnul. „Dar oricât aş fi vrut să o fac, tu nu ai cumpărat niciodată biletul de loterie."

Un bătrân înţelept chinez se plimba pe câmpurile înzăpezite când întâlni o femeie care plângea. „De ce plângi?" întrebă. „Pentru că mă gândesc la viaţa mea, la tinereţea mea, la frumuseţea pe care o vedeam în oglindă şi la omul pe care-l iubeam. Dumnezeu este crud pentru că ne-a dat capacitatea de a ne aminti. El ştia că într-o zi îmi voi aminti primăvara vieţii mele şi voi plânge."

Înţeleptul rămase în picioare, în zăpadă, privind un punct fix şi contemplând. „ Dumnezeu a fost generos cu mine că mi-a dat posibilitatea să-mi amintesc. El ştia că iarna îmi voi putea aminti întotdeauna de primăvară." Şi surâse.

Spune maestrul: „Propriul destin nu e aşa de uşor cum pare. Pentru nimic. Ar putea cere chiar şi acţiuni periculoase. Când vrem ceva, punem în mişcare energii puternice şi nu mai suntem în stare să ascundem faţă de noi înşine adevăratul sens al vieţii noastre. Când vrem ceva, facem o alegere şi plătim preţul. Ar putea fi nevoie să abandonăm vechi obiceiuri, ne-ar putea creea probleme şi aduce dezamăgiri. Şi nu are importanţă cât de mare e preţul pentru că niciodată nu e la fel de mare ca cel pe care l-am plăti pentru a nu fi trăit destinul nostru personal. Pentru că într-o zi vom privi în urmă şi vom vedea tot ce am făcut, şi ne vom asculta inima spunând: „mi-am irosit viaţa."

Crede-mă, asta e cea mai rea frază pe care ai putea auzi-o vreodată."

Un maestru avea sute de discipoli. Toţi se rugau la momentul cuvenit – cu excepţia unuia care era un beţiv. În

ziua în care trăgea să moară, maestrul îl chemă pe discipolul „beţiv” lângă el şi îi încredinţă toate secretele sale oculte. Ceilalţi discipoli se revoltară: „E o ruşine! Am sacrificat totul pentru un maestru care nu este în stare să înţeleagă calităţile noastre,” spuseră. „A trebuit să încredinţez toate secretele omului pe care-l cunoşteam cel mai bine. Cei care par virtuoşi deseori îşi ascund vanitatea, orgoliul şi intoleranţa. Astfel, am ales unicul discipol cărui îi puteam vedea defectele: băutorul.”

Părintele cistercian Marcos Garcia spunea: „Uneori Dumnezeu îşi ia înapoi unele binecuvântări pentru a ajuta oamenii să le înţeleagă mai bine. Dumnezeu ştie până la ce punct ne poate pune sufletul la încercare – şi nu merge niciodată dincolo de acea limită. În acele momente să nu spunem niciodată: ‘Dumnezeu m-a abandonat.’ Dacă Domnul ne impune o probă de mare răbdare, ne dă întotdeauna suficient har– probabil mai mult decât necesar – pentru a o depăşi. Când ne simţim departe de prezenţa Lui, ar trebui să ne întrebăm; „Reuşim să înţelegem cum să ne folosim de ceea ce ne-a scos în cale?”

Unele zile din săptămână trec fără să fi primit nici un gest de afecţiune din partea cuiva. Asemenea perioade sunt dificile; când bunătatea umană pare să fi dispărut, când viaţa pare să fie doar supravieţuire.

Spune maestrul: „trebuie să examinăm calea noastră. Trebuie să reaprindem flacăra, şi să încercăm să luminăm viaţa noastră care pare o cameră întunecoasă. Când auzim focul trosnind şi lemnele arzând şi când citim istoria pe care ne-o povestesc flăcările, speranţa se întoarce în noi. Dacă suntem în stare să iubim, vom fi în stare şi să fim iubiţi. E doar o chestiune de timp.”

La un prânz, o persoană sparge un pahar. O alta spuse: „E semn de noroc.” Toţi comesenii cunoşteau această credinţă. Dar un rabin care era acolo întrebă: „De ce este semn de noroc?” „Nu ştiu,” spuse soţia călătorului. „Poate că e un vechi mod de a evita stânjeneala oaspetelui.” „Nu, nu asta

este explicaţia," spuse rabinul. „Unele tradiţii ebraice spun că orice om are o anumită cantitate de noroc pe care-l poate folosi în cursul vieţii sale. Fiecare poate câştiga dobânda la această cotă dacă foloseşte propriul noroc doar la lucruri care îi servesc cu adevărat – altfel îşi poate irosi norocul. Noi evreii spunem „Noroc" când cineva sparge un pahar. Dar înseamnă: „ E bine că tu nu ţi-ai folosit norocul pentru a încerca să eviţi să se spargă acel pahar. Acum îl poţi folosi pentru lucruri importante."

Părintele Abraham ştia că în apropierea mănăstirii Sceta trăia un eremit renumit ca fiind un om înţelept. El îl întâlni şi-l întrebă: „Dacă astăzi ai găsi o femeie frumoasă în patul tău, ai fi în stare să te convingi că ceea ce vezi nu este o femeie?" „Nu," răspunse înţeleptul. „Dar aş fi în stare să mă controlez." Părintele continuă: „ Şi dacă ai găsi nişte monezi de aur în deşert, ai fi în stare să consideri monezile ca bucăţi de piatră?" „Nu," spuse înţeleptul. „Dar aş fi în stare să mă controlez să le las acolo." Părintele insistă: „Şi dacă ţi-ar cere sfatul doi fraţi, din care unul te iubeşte, celălalt te urăşte, ai fi în stare să-i consideri egali?" Eremitul răspunse: „Chiar dacă aş suferi, l-aş trata pe cel care mă iubeşte în acelaşi fel ca pe cel care mă iubeşte." „Vă voi explica cine este un om înţelept," spuse părintele discipolilor săi la întoarcere. „Este acela care, în loc să-şi ucidă propriile pasiuni, este în stare să le controleze."

W. Frasier, în viaţa sa, a scris cărţi despre vestul îndepărtat american, şi era mândru că a scris scenariul pentru un film interpretat de Garry Cooper. Spunea că au fost puţine momentele din viaţa lui în care s-a enervat. „Am învăţat multe de la pionieri," spuse.

„S-au luptat cu indienii, au traversat deşerturi, au căutat hrană şi apă în locuri îndepărtate. Şi tot ce a fost scris în acea perioadă demonstrează că aveau trăsături curioase; pionierii scriau şi vorbeau doar despre lucruri frumoase. În loc să se lamenteze, compuneau cântece şi balade despre

dificultăţile lor. În acest fel evitau să se descurajeze şi să se deprime. Şi azi, la 88 de ani, încerc să fac acelaşi lucru.”

Textul este adaptat după o poezie a lui John Muir: „Vreau să-mi eliberez sufletul astfel încât să se poată bucura de toate darurile pe care le posedă spiritul. Când asta va fi posibil, nu o să încerc nici să cunosc craterele lunii, nici să urmăresc razele soarelui până acolo unde se nasc. Nu voi încerca să înţeleg frumuseţea stelelor, nici dezolarea artificială a fiinţelor umane. Când voi învăţa să-mi eliberez sufletul, voi urma zorile întorcându-mă cu ele prin timp. Când voi învăţa să-mi eliberez sufletul, voi plonja în curenţii magnetici care curg spre oceanul unde se întâlnesc toate apele pentru a forma Sufletul Lumii. Când voi învăţa să-mi eliberez sufletul, voi încerca să citesc de la început minunata pagină a Creaţiei.”

Unul din simbolurile sacre ale creştinismului este pelicanul.

Motivul este simplu: în lipsă totală de hrană, pelicanul îşi înfige ciocul în propria-i carne pentru a-şi hrănii puii. Spune maestrul: „Deseori nu suntem în stare să înţelegem binecuvântările pe care le primim. De multe ori nu percepem că Dumnezeu face asta pentru a ne face să creştem spiritual. O poveste spune că un pelican, în timpul unei ierni crâncene, se sacrifică pentru a da de mâncare propria carne puilor săi. Când în final moare de slăbiciune, unul din micuţi spune altuia: „În sfârşit! Mă săturasem să tot mănânc acelaşi lucru în fiecare zi.”

Dacă eşti nemulţumit de ceva – chiar şi de un lucru bun pe care ai vrea să-l faci, dar nu eşti în măsură să-l faci – încetează acum. Dacă lucrurile nu merg bine, există două explicaţii: ori perseverenţa îţi este pusă la încercare, ori ai nevoie să schimbi direcţia. Pentru a descoperi care din cele două opţiuni este cea corectă – din moment ce sunt opuse una alteia – foloseşte liniştea şi rugăciunea. Puţin câte puţin, lucrurile vor deveni incredibil de clare, până când nu vei avea suficientă forţă să alegi.

O dată ce ai luat o hotărâre, uită complet cealaltă posibilitate. Şi mergi înainte, pentru că Dumnezeu este Dumnezeul Valorosului.

Domingos Sabino spune: „Totul merge întotdeauna spre mai bine. Dacă lucrurile încă nu merg bine, este pentru că încă nu ai ajuns la sfârşit.”

Compozitorul brazilian Nelson Motta era la Bahia, când hotărî să facă o vizită maicii Menininha de Gantois. Luă un taxi şi pe drum, şoferul rupse frânele. Maşina se răsuci în mijlocul străzii, dar în afară de o mare sperietură nu s-a întâmplat nimic grav. Când o întâlni pe Maica Menininha, primul lucru pe care i-l povesti fu accidentul. „Sunt anumite lucruri care sunt deja scrise, dar Dumnezeu găseşte un mod de a ne face să le evităm fără probleme grave. Adică, era o parte a destinului tău unde era scris că trebuia să fii în automobil în acest punct al vieţii,” spuse. „Dar, după cum vezi, s-a întâmplat totul – şi nimic.” „Era ceva ce a lipsit din discursul tău despre Calea spre Santiago,” spuse o femeie, călătorului în timp ce ieşeau împreună de la conferinţă.”Am observat că majoritatea pelerinilor,” spuse, „ fie pe Calea către Santiago, fie pe calea vieţii lor, încearcă întotdeauna să ţină pasul cu ceilalţi. La începutul pelerinajului meu, am încercat să merg în acelaşi ritm cu grupul meu. Eram obosită, cerusem mai mult decât putea să-mi dea trupul meu, eram încordată, şi am sfârşit prin a suferi o întindere de tendon la piciorul stâng. Timp de două zile mi-a fost imposibil să mai merg, şi am învăţat că aş fi putut ajunge la Santiago doar dacă aş fi mers în ritmul meu. Mi-a luat mai mult decât celorlalţi şi multe porţiuni am mers singură. Dar numai respectând ritmul meu am reuşit să parcurg tot drumul. De atunci, am aplicat lecţia la orice lucru din viaţa mea.”

Croesus, regele Lidiei, hotărâse să îi atace pe perşi, dar voia să consulte un oracol grec. „Eşti destinat să distrugi un mare imperiu,” spuse oracolul. Fericit, Croesus declară război. După două zile de bătălii, Lidia fu invadată de perşi,

capitala ei distrusă, iar Croesus fu luat prizonier. Înfuriat, ceru ambasadorului grec să se întoarcă la oracol şi să îi spună cât de greşită fusese previziunea sa.

„Nu, tu eşti cel care a greşit," spuse oracolul ambasadorului. „Ai distrus un mare imperiu: Lidia."

Spune maestrul: „Limbajul semnelor este acolo, în faţa noastră, pentru a ne învăţa modul cel mai bun în care să ne comportăm. Dar de multe ori încercăm să distorsionăm acele semne pentru a le face să coincidă cu ceea ce am fi vrut să fie la început."

Buscaglia povesteşte istoria unui al patrulea rege mag, care a văzut şi el steaua strălucind pe cerul Betleemului. Dar ajungea întotdeauna în întârziere în locurile unde ar fi trebuit să fie Isus, pentru că de-a lungul drumului, săracii şi nevoiaşii îl opreau spre a-i cere ajutorul. După treizeci de ani în care urmase paşii lui Isus, prin Egipt, Galilea, Betania, magul ajunse la Ierusalim, dar era încă o dată în întârziere. Copilul Isus era de-acum bărbat, şi magul ajunsese în ziua crucificării. Regele adusese nişte perle pentru a le dărui lui Isus, dar le vânduse pe toate pe drum pentru a-i ajuta pe cei întâlniţi. Rămăsese o singură perlă, dar Mântuitorul era deja mort. „Am ratat misiunea vieţii mele," gândi regele. Şi atunci auzi o voce: „Contrar a ceea ce gândeşti, ai fost cu mine toată viaţa. Eram gol, tu m-ai îmbrăcat. Eram flămând, tu m-ai hrănit. Eram închis iar tu m-ai vizitat. Eu eram în fiecare sărman suflet din drumul tău. Îţi mulţumesc pentru atât de multe gesturi de iubire."

O poveste ştiinţifico-fantastică vorbeşte despre o societatea în care aproape toţi sunt născuţi pentru a îndeplini anumite funcţii: tehnicieni, ingineri şi mecanici. Doar puţini sunt născuţi fără abilităţi speciale: aceştia sunt trimişi în instituţii de boli mintale, având în vedere că doar cei nebuni nu sunt în stare să contribuie cu nimic pentru societate. Unul din aşa-zişii nebuni se revoltă. Institutul are o bibliotecă unde el încearcă să înveţe tot ce e de ştiut despre arte şi ştiinţe. Când simte că a învăţat destul,

hotărăşte să fugă, dar este prins şi dus într-un centru de cercetări în afara oraşului.

„Bine ai venit,” spuse una din persoanele de la centru.

„Cei pe care îi admirăm cel mai mult sunt tocmai cei care au fost forţaţi să-şi croiască singuri propriul drum. De acum înainte poţi face ce vrei, pentru că datorită celor ca tine lumea poate progresa.”

Înainte de a pleca într-o lungă călătorie, omul de afaceri îşi salută soţia. „Nu mi-ai adus niciodată un cadou care să aibă valoare,” spuse ea. „Femeie ingrată, tot ce ţi-am dat m-a costat ani de muncă,” răspunse omul. „Ce pot să-ţi dau mai mult?” „Ceva care să fie frumos ca mine.” Doi ani aşteptă femeia cadoul ei. În sfârşit, soţul se întoarse. „Am reuşit să găsesc ceva care e la fel de frumos ca tine,” spuse. „Am plâns pentru nerecunoştinţa ta, dar am hotărât să fac cum mi-ai cerut. Tot acest timp am crezut că nu poate fi un cadou la fel de frumos ca tine, dar într-un final am găsit unul.”

Şi îi întinse o oglindă.

Filosoful german F. Nietzsche a spus o dată: „Nu se merită să ne petrecem timpul discutând despre fiecare lucru; face parte din natura umană să greşim din când în când.”

Spune maestrul: „Există persoane care insistă să fie întotdeauna corecte în fiecare detaliu. Deseori nu-şi permit lor înşile să facă greşeli. Prin această atitudine realizează doar frica de a merge înainte. Frica de a face greşeli este poarta care ne închide înăuntrul castelului mediocrităţii. Dacă suntem în stare să depăşim acea frică, am făcut deja un pas important înspre libertatea noastră.”

Un novice îl întrebă pe părintele Nisetros, stareţul mănăstirii din Sceta: „Care sunt lucrurile pe care ar trebui să le fac pentru a-l mulţumi pe Dumnezeu?”

Părintele Nisetros răspunse: „Avraam a primit pe străini şi Dumnezeu a fost fericit. Ilie nu-i iubea pe străini şi Dumnezeu a fost fericit. David a fost mândru de ce făcuse şi Dumnezeu a fost fericit. Consulul roman, în faţa altarului, s-

a ruşinat de ce făcuse şi Dumnezeu a fost fericit. Ioan Botezătorul a mers în deşert, şi Dumnezeu a fost fericit. Iona a mers în marele oraş Ninive şi Dumnezeu a fost fericit.

Întreabă-ţi inima ce vrea să facă.

Atunci când sufletul tău este în acord cu visele tale, Dumnezeu este fericit."

Un maestru budist călătorea cu discipolii săi, când observă că discutau între ei care era cel mai bun. „Am practicat meditaţia timp de cincisprezece ani," spuse unul. „Am fost milos încă de când am lăsat casa părinţilor mei," spuse un altul. La amiază se opriră sub un măr ca să se odihnească. Crengile pomului atingeau pământul. „Când un pom este plin de fructe, crengile lui se îndoaie până când ating pământul. Adevăratul înţelept este acela care este smerit. Proştii cred întotdeauna că sunt mai buni decât ceilalţi."

Antonio Machado spune: „Suflu după suflu, pas după pas, Căutătorule de drum, nu există drum.

Drumul se face mergând.

Mergând se creează drumul.

Şi dacă te uiţi în urmă Tot ce vei vedea sunt urmele Paşilor tăi pe care într-o zi Picioarele tale le vor parcurge din nou.

Căutătorule de Drum, nu există drum.

Drumul se face mergând.

La Ultima Cina, Isus i-a acuzat – cu aceeaşi gravitate şi aceleaşi cuvinte – pe doi dintre apostolii săi. Amândoi comiseseă crimele prezise de Isus. Iuda Iscarioteanul ascunse sentimentele sale şi se condamnă singur. Şi Petru ascunse sentimentele sale, după ce renegase de trei ori tot ce crezuse. Dar în momentul decisiv, Petru înţelese adevărata semnificaţie a mesajului lui Isus. Ceru iertare şi merse înainte, umilit. Ar fi putut să aleagă sinuciderea, însă îi înfruntă pe ceilalţi apostoli şi trebuie să fi spus: „De acord, povestiţi greşelile mele cât va exista neamul omenesc. Dar lăsa-ţi-mă să le îndrept." Petru a învăţat că Iubirea iartă. Iuda nu a învăţat nimic.

Un scriitor faimos se plimba cu un prieten când un băiat traversă strada în timp ce se apropia un camion. Scriitorul, într-o fracţiune de secundă, se aruncă înspre camion şi reuşi să salveze băiatul. Dar înainte ca cineva să-l poată admira pentru actul său eroic, îi dădu băiatului o palmă peste faţă. „Nu te lăsa înşelat de aparenţe, băiatul meu," spuse. „Te-am salvat ca să nu poţi fugi de problemele pe care le vei avea când vei fi adult."

Spune maestrul: „uneori ne este frică să facem bine. Simţul nostru de culpabilitate încearcă întotdeauna să ne spună – când acţionăm cu generozitate – că încercăm doar să îi impresionăm pe ceilalţi. E greu pentru noi să acceptăm că suntem buni prin natură. Mascăm acţiunile noastre bune cu ironie şi indiferenţă, ca şi cum a trăi ar fi sinonim cu slăbiciunea."

Isus privi masa din faţa lui, gândind care ar fi cel mai bun simbol al trecerii lui pe pământ. Pe masă erau pepeni din Galilea şi alte specii din deşertul din sud, fructe uscate din Siria şi curmale din Egipt. Trebuie să fi întins mâna spre a consacra unul, când, pe neaşteptate îşi dădu seama că mesajul pe care-l aducea era destinat oamenilor din întreaga lume. Şi poate, pepenii, curmalele şi fructele nu existau în unele locuri ale pământului. Se gândi la asta şi un alt gând îi veni în minte: în pepeni ca şi în curmale sau celelalte fructe, miracolul Creaţiei se manifestă fără nici o participare din partea omului. Astfel luă pâinea, mulţumi, o frânse, şi dădu o bucată unuia din discipoli spunând: „luaţi şi mâncaţi, voi toţi, acesta este Trupul Meu." Pentru că pâinea era pretutindeni. Şi pâinea, contrar curmalelor, pepenilor şi celorlalte fructe, era cel mai bun simbol al căii către Dumnezeu. Pâinea era fructul pământului şi al muncii omului.

Jonglerul se opreşte în mijlocul pieţii, scoate trei portocale şi începe să le rotească în aer. Lumea se adună în jurul lui şi se minunează de graţia şi eleganţa mişcărilor sale. „Aşa merge şi viaţa, mai mult sau mai puţin,"spune cineva acolo,

lângă călător. „Avem întotdeauna câte o portocală în fiecare mână şi una în aer. Dar cea care e în aer face diferenţa. A fost lansată cu abilitate şi experienţă dar îşi urmează propriul curs. La fel ca şi jonglerul, lansăm un vis în lume, dar nu avem întotdeauna control asupra lui. În acel moment trebuie să ştii cum să te laşi în mâna Domnului – şi să ceri ca, la momentul cuvenit, visul să-şi urmeze cursul lui corect şi să cadă, împlinit, în mâinile tale."

Unul din cele mai puternice exerciţii de creştere interioară este să fii atent la lucrurile pe care le facem în mod automat – ca respiraţia, clipirea pleoapelor, să fim atenţi la lucrurile din jurul nostru. Când facem asta, permitem creierului nostru să lucreze cu mai multă libertate – fără interferenţa dorinţelor noastre. Unele probleme care păreau de nerezolvat sfârşesc prin a fi rezolvate, iar unele suferinţe pe care le credeam a fi de nedepăşit sfârşesc prin a dispărea fără efort.

Spune maestrul: „Când trebuie să te confrunţi cu o situaţie dificilă, încearcă să foloseşti această tehnică. E nevoie de puţină disciplină…dar rezultatele pot fi surprinzătoare. „

Un om venise la un târg ca să vândă nişte vase. O femeie se apropie şi examinează marfa lui. Unele piese nu erau decorate, în timp ce altele aveau desene îngrijite. Femeia întreabă care este preţul vaselor. Spre surprinderea ei, i se spune că preţul este acelaşi. „Cum pot avea acelaşi preţ şi vasele colorate şi cele simple?" întreabă. „Cum poate fi evaluat la fel un vas care a necesitat mai mult timp şi mai multe eforturi pentru a fi realizat?" „Sunt un artist," spune vânzătorul. „Pot vinde un vas pe care l-am făcut, nu frumuseţea lui. Frumuseţea este gratis."

Călătorul stătea singur la o adunare. La un moment dat se apropie un prieten. „Trebuie să-ţi vorbesc," spuse prietenul. Călătorul văzu în asta un semn, şi începu să vorbească despre ce considera el că ar fi fost important. Vorbi despre binecuvântările lui Dumnezeu, despre iubire, şi despre

faptul că văzuse în apropierea prietenului un semnal de la îngerul lui. Pentru că doar cu un moment înainte se simţea singur, iar acum avea companie. Amicul ascultă fără să scoată un cuvânt, mulţumi călătorului, şi plecă. În loc să se simtă fericit, călătorul se simţi mai singur ca niciodată. Mai târziu îşi dădu seama că nu acordase atenţie cererii prietenului: ca el să îi vorbească. Pentru că Universul voise să se întâmple altceva în acel moment.

Trei zâne fură invitate la botezul unui prinţ. Prima îi dădu posibilitatea să găsească iubirea. A doua îi dădu destui bani să poată face orice ar fi vrut. A treia îi dădu frumuseţea. Dar, ca în toate poveştile, apăru o vrăjitoare. Ea era furioasă pentru că nu fusese invitată, şi rosti un blestem: „Fiindcă ai deja tot, îţi mai dau. Vei avea talent în tot ce vei încerca să faci."

Prinţul crescu frumos, bogat şi îndrăgostit. Dar nu fu niciodată în stare să atingă nici un obiectiv, pentru că era distras rapid şi voia să facă imediat altceva.

Spune maestrul: „ Toate drumurile duc în acelaşi loc. Dar alege calea ta, şi urmeaz-o până la capăt. Nu încerca să parcurgi toate cărările."

Un text anonim din secolul XVIII povesteşte despre un călugăr rus în căutarea unui consilier spiritual. Într-o zi i se spuse că într-un anume sat trăia un eremit care se dedica zi şi noapte iertării sufletului său. Auzind asta, călugărul plecă în căutarea omului sfânt. „Vreau ca tu să mă călăuzeşti de-a lungul drumului sufletului meu," spuse călugărul când îl găsi pe eremit. „Sufletul are propriul drum, iar îngerul tău te va călăuzi," răspunse eremitul. „Roagă-te fără oprire." „Nu ştiu să mă rog aşa. Mă înveţi?" „ Dacă nu ştii să te rogi fără încetare, atunci roagă-L pe Dumnezeu să te înveţe să o faci." „Nu mă înveţi nimic,"spuse călugărul. „Nu e nimic care trebuie învăţat, pentru că nu se poate transmite credinţa în acelaşi fel în care explici matematica. Acceptă misterul credinţei şi Universul ţi se va dezvălui singur."

Spune maestrul: „ Scrie! Că e o scrisoare, un jurnal sau doar o notiţă în timp ce vorbeşti la telefon – dar scrie! Prin scris ne apropiem de Dumnezeu şi de ceilalţi. Dacă vrei să înţelegi mai bine rolul tău pe lume, scrie. Încearcă să pui suflet în scris, chiar dacă nimeni nu citeşte cuvintele tale – sau, mai rău, chiar dacă cineva ajunge să citească ceea ce ai fi vrut să nu fie citit. Simplul fapt de a scrie ne ajută să ne organizăm gândurile şi să vedem mai clar ce avem în jur. O hârtie şi un creion fac miracole – alină durerea, fac visele realitate şi amintesc o speranţă pierdută.

Cuvântul este putere.”

Călugării deşertului afirmau că era necesar să lase să acţioneze mâna îngerilor. Pentru asta, uneori făceau lucruri absurde – cum ar fi să vorbească florilor sau să râdă fără motiv. Alchimistul urmează ‘semnele lui Dumnezeu’, indicii care uneori par aproape lipsite de sens, dar care sfârşesc întotdeana prin a duce undeva.

Spune maestrul: „Nu-ţi fie teamă să fii considerat nebun – să faci azi ceva care este în contradicţie cu toată logica pe care ai învăţat-o. A acţiona este o atitudine care este opusul comportamentului obişnuit cu care ai fost învăţat. Acest lucru mic, nu are importanţă cât de mic e, poate deschide poarta către o mare aventură – umană şi spirituală.”

Un băiat conducea un Mercedes luxuos, când i se sparse o roată. În timp ce încearcă să o schimbe îşi dă seama că nu are cric. ‘Mda, o să mă duc la casa cea mai apropiată şi o să întreb dacă nu îmi pot împrumuta unul,” gândeşte plecând în căutare de ajutor. „Poate că persoana căreia îi voi cere ajutorul, văzând maşina mea, îmi va cere bani ca să îmi dea cricul,” îşi spune. „Cu aşa o maşina, şi cu mine cerând ajutor, îmi va cere pe puţin zece dolari. Poate chiar cincisprezece, pentru că ştie că am nevoie de cric. Ar putea profita şi să-mi ceară până la o sută de dolari.” Şi cu cât mergea, cu atât creştea preţul. Când ajunse la casa cea mai apropiată şi proprietarul deschise uşa, tânărul strigă: „Eşti un hoţ! Un cric nu merită atât de mult! Ţine-ţi-l sănătos!”

Care dintre noi poate spune că nu făcut niciodată la fel?

Milton Ericsson este autorul unei noi terapii care a câştigat aprecierea multor practicanţi în Statele Unite. Când avea doisprezece ani a contractat poliomielită. După zece luni, îl auzi pe un medic spunându-le părinţilor lui: „Fiul vostru nu va reuşi să treacă noaptea.” Ericsson o auzi pe mama lui plângând. „Cine ştie, poate dacă reuşesc să trec de noaptea asta, nu o să mai sufere atât de mult,” gândi. Şi hotărî să nu doarmă până în zorii zilei următoare. Când apăru soarele, strigă mamei sale: „Hei, sunt încă viu!” Bucuria în casă a fost atât de mare încât a hotărât să înfrunte fiecare noapte, una după alta, pentru a nu-şi face familia să sufere. A murit la 75 de ani în 1990, lăsând un mare număr de cărţi importante despre capacitatea imensă a omului de a depăşi propriile limite.

„Sfinte părinte”, spuse un novice părintelui stareţ, „sufletul meu e plin de iubire pentru întreaga lume, şi inima mea poate face faţă oricărei tentaţii de la diavol. Care e pasul următor?” Părintele îi ceru discipolului să meargă cu el să viziteze o persoană bolnavă care avea nevoie de sfântul mir. După ce au consolat familia, părintele observă o pereche de pantaloni într-un colţ. „Ce e cu pantalonii aceia?” întrebă. „Sunt hainele pe care unchiul meu nu le-a îmbrăcat niciodată,” spuse un nepot. „A crezut tot timpul că va fi o ocazie ca să-i îmbrace, dar acum au devenit inutili.” „Nu uita acei pantaloni,” spuse părintele discipolului la întoarcere. „Dacă ai comori spirituale în sufletul tău, pune-le în practică acum. Altfel ele te vor abandona.”

Misticii spun că atunci când începem drumul nostru spiritual, vrem deseori să vorbim cu Dumnezeu – şi sfârşim prin a nu auzi ce are El să ne spună.

Spune maestrul: „Relaxează-te un pic. Nu e uşor. Avem o nevoie naturală de a face întotdeauna lucrul corect, şi credem că-l putem face lucrând fără încetare. E mult mai important să încercăm, să eşuăm, să ne ridicăm şi să încercăm din nou. Dar să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne ajute.

În mijlocului unui efort mare, să ne privim, să-I permitem să se arate şi să ne călăuzească. Câteodată să-I permitem şi să ne ţină în braţe.”

Un părinte de la mănăstirea din Sceta se întâlni cu un tânăr care voia să urmeze calea spirituală. „Timp de un an de zile, dă bani oricui te insultă,” spuse părintele. Timp de douăsprezece luni, tânărul plăti de fiecare dată când era atacat. La sfârşitul anului se întoarse la părinte pentru a învăţa care era pasul următor. „Du-te în oraş şi cumpără-mi de mâncare,” spuse părintele. Nici nu plecă bine tânărul, că părintele se deghiză în cerşetor şi, folosind o scurtătură pe care o cunoştea, se duse la porţile oraşului. Când omul se apropie, părintele începu să-l insulte. „E minunat!” spuse omul falsului cerşetor. „Un an întreg a trebuit să plătesc pe oricine mă insulta, iar acum pot fi jignit fără să plătesc un ban.” Auzind asta, părintele îşi scoase masca. „Eşti gata pentru pasul următor, pentru că ai învăţat să râzi în faţă problemelor tale,” spuse.

Călătorul mergea cu doi prieteni pe străzile New York-ului. Pe neaşteptate, în mijlocul unei conversaţii, cei doi începură să se certe, aproape atacându-se unul pe celălalt. Mai târziu – când lucrurile se calmaseră –intrară într-un bar. Unul din ei îi ceru scuze celuilalt. „Mi-am dat seama că este foarte uşor să fii rău cu cei pe care-i cunoşti,” spuse. „Dacă ai fi fost un necunoscut, m-aş fi controlat mult mai mult. Dar din moment ce suntem prieteni – şi mă cunoşti mai bine ca oricine altcineva – am ajuns să fiu mult mai agresiv. Asta e natura umană.”

Poate că este natura umană. Dar trebuie să luptăm împotriva ei.

Sunt momente în care am vrea tare mult să putem fi de folos cuiva, dar nu putem face nimic. Fie pentru că circumstanţele nu ne permit să oferim ajutor, fie pentru că persoana nu e receptivă la nici o formă de exprimare a apropierii şi sprijinului.

Spune maestrul: „Iubirea este întotdeauna. Chiar şi în momentele în care ne simţim inutili, putem să iubim – fără să aşteptăm o recompensă, un tribut sau mulţumiri. Dacă suntem în stare să acţionăm în acest fel, energia iubirii începe să transforme universul în jurul nostru. Când această energie apare, este întotdeauna în măsură să îşi îndeplinească misiunea."

Cu cincisprezece ani în urmă, în timpul unei perioade de profundă respingere a credinţei, călătorul era cu soţia şi un prieten la Rio de Janeiro. În timp ce beau ceva împreună, un vechi prieten cu care călătorul trăise nebunia anilor '60-'70 intră în bar. „Ce faci acum?" întrebă călătorul. „Sunt preot,"spuse prietenul. Când plecară de acolo, călătorul arătă un copil care dormea pe trotuar. „Vezi cum are Isus probleme cu lumea?" spuse el. „Bineînţeles că văd,"răspunse preotul. „A pus copilul chiar acolo în faţa ta ca să fie sigur că-l vezi, ca să poţi face ceva."

Un grup de înţelepţi evrei s-au întâlnit pentru a încerca să creeze cea mai mică constituţie din lume. Regula adunării era ca dacă – în perioada în care unul reuşea să stea în echilibru într-un picior – unul dintre ei ar fi reuşit să definească legile care să guverneze omul, acela ar fi fost considerat cel mai înţelept dintre toţi. „Fie ca Dumnezeu să-i pedepsească pe criminali," spuse unul. Ceilalţi fură de acord că aceasta nu era o lege ci o răzbunare. Fraza nu a fost acceptată. În acel punct, rabinul Hillel se alătură grupului. Aşezându-se într-un picior spuse: „Nu face celorlalţi ce nu vrei să ţi se facă ţie. Aceasta e Legea. Restul sunt judecăţi."

Astfel rabinul Hillel fu considerat cel mai înţelept dintre ei.

Scriitorul George Bernard Show observă un bloc de piatră enorm în salonul unui prieten, sculptorul J. Epstein. „Ce intenţionezi să faci?' întrebă Shaw.

„Încă nu ştiu. Mă gândesc," răspunse Epstein. Shaw era surprins: „Asta înseamnă că tu îţi planifici inspiraţia? Nu crezi că un artist ar trebui să fie liber să-şi schimbe

propriile idei când vrea?” „Asta funcţionează doar atunci când – după ce ţi-ai schimbat ideea – tot ce trebuie să faci este să modifici o foaie care cântăreşte douăzeci de grame. Dar când te găseşti în faţa a patru tone, trebuie să gândeşti altfel „, spuse Epstein.

Spune maestrul: „Fiecare dintre noi ştie modul cel mai bun pentru a-şi face propria munca. Doar acela care se confruntă cu propriile obiective ştie ce probleme implică.”

Fratele Ioan se gândea: „ am nevoie să fiu precum îngerii. Nu fac altceva decât să contemple slava lui Dumnezeu.” În noaptea aceea lăsă mănăstirea şi se duse în deşert. După o săptămână se întoarse la mănăstire. Fratele care făcea de pază auzi bătând la poartă şi întrebă cine era. „Sunt fratele Ioan. Sunt flămând.” „Nu se poate. Fratele Ioan este în deşert. Se transformă într-un înger. Nu mai simte foame, nu mai trebuie să muncească pentru a se întreţine.” „Iartă orgoliul meu,” spuse fratele Ioan. „Îngerii sunt milostivi cu oamenii. Asta e munca lor, ăsta e motivul pentru care contemplă gloria lui Dumnezeu. Eu pot contempla aceeaşi slavă făcându-mi munca de zi cu zi.”

După aceste cuvinte de umilinţă fratele îi deschise poarta.

Dintre toate armele puternice de distrugere pe care omul a fost în stare să le inventeze, cel mai teribil – şi cel mai laş – este cuvântul. Pumnii şi armele de foc măcar lasă sânge. Bombele distrug casele şi străzile. Otrăvurile pot fi descoperite.

Spune maestrul: „Cuvântul poate distruge fără să lase urme. Copiii sunt condiţionaţi ani de-a rândul de părinţii lor, bărbaţii sunt criticaţi fără milă, femeile sunt masacrate sistematic de cuvintele soţilor lor. Credincioşii sunt ţinuţi departe de religie de aceia care se cred interpreţii glasului lui Dumnezeu. Verifică dacă ceilalţi se folosesc de această armă împotriva ta. Şi împiedică-i să continue.”

O legendă a deşertului povesteşte istoria unui om care voia să meargă într-o altă oază şi începu să îşi încarce camila. Puse păturile, ustensilele pentru gătit, hainele lui –

şi animalul suportă toată greutatea. Când să plece omul îşi aminti de o superbă pană albastră pe care i-o dăruise tatăl lui. O găsi şi o puse pe crupa cămilei. Cu asta, animalul făcu colaps şi muri. „Cămila mea nu a putut suporta greutatea unei pene," trebuie să fi gândit omul. De multe ori gândim la fel despre ceilalţi – fără să înţelegem că micile noastre glume pot fi picăturile care fac să dea pe dinafară cupa suferinţei.

„Uneori lumea se obişnuieşte cu ce vede în filme şi uită istoria adevărată," spuse omul călătorului. „Îţi aminteşti filmul 'Cele zece porunci?' „Bineînţeles. Moise – Charlton Heston – ridică toiagul său, apele se despărţiră şi astfel poporul lui Israel putu să traverseze Marea Roşie." „ În Biblie nu e scris aşa," spuse persoana. „Atunci Dumnezeu îi porunci lui Moise: 'Spune fiilor lui Israel să meargă.' Şi doar după ce au început să se mişte, Moise a înălţat toiagul şi s-au despărţit apele. Pentru că doar curajul de a parcurge un drum face ca drumul să se dezvăluie. „

Acestea au fost scrise de violoncelistul Pablo Casals: „Renasc mereu. Fiecare dimineaţă este un moment în care încep viaţa din nou. Cu optzeci de ani în urmă am început prima mea zi în acelaşi fel – dar nu înseamnă că este o rutină. Este esenţial pentru fericirea mea. Mă trezesc şi merg la pian să cânt două preludii şi o fugă de Bach. Aceste bucăţi funcţionează ca o binecuvântare în casa mea. Dar această practică este şi un mod de a restabili contactul cu misterul vieţii şi cu miracolul de a fi o fiinţă umană. Chiar dacă o fac de optzeci de ani, muzica nu e niciodată aceeaşi – mă învaţă întotdeauna ceva nou, fantastic, incredibil."

Spune maestrul: „Pe de-o parte ştim că este importantă căutarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, viaţa creează o distanţă clară între El şi noi. Ne simţim ignoraţi de Divinitate, sau suntem preocupaţi de problemele noastre cotidiene. Asta creează un sentiment de culpabilitate: fie că renunţăm la viaţă într-un fel din cauza lui Dumnezeu, fie că simţim că renunţăm prea mult la Dumnezeu din cauza

vieţii. Acest conflict este aparent: Dumnezeu este în viaţă şi viaţa este în Dumnezeu. Fiecare trebuie să fie atent la asta pentru a putea înţelege destinul mai bine. Dacă suntem în stare să pătrundem în sfânta armonie a cotidianului nostru, vom fi întotdeauna pe drumul cel bun şi ne vom îndeplini obiectivele."

Fraza este a lui Pablo Picasso: „Dumnezeu este un artist. El a inventat girafa, elefantul şi furnica. De fapt, nu a căutat niciodată un stil – El a făcut pur şi simplu ce a vrut."

Spune maestrul: „Când apucăm calea noastră, ne cuprinde o mare teamă. Ne simţim obligaţi să facem bine fiecare lucru. Dar, din moment ce avem o singură viaţă de trăit, cine a spus că trebuie să păstrăm standardul 'totul corect?' Dumnezeu a creat girafa, elefantul şi furnica – de ce trebuie să urmăm un standard. Un standard foloseşte doar pentru a ne arăta cum definesc alţii realitatea lor. Deseori admirăm modelele altora, şi de multe ori putem evita greşelile comise de alţii. Dar pentru a trăi bine, doar noi ştim cum. „

Nişte evrei devotaţi se rugau într-o sinagogă când, în timpul rugăciunii, auziră vocea unui copil care spune: „A, B, C, D." Încercau să se concentreze asupra scripturilor, dar vocea repeta, „ A, B, C, D."

Întrerupseră slujba şi, privind în jur, văzură un băieţel care continua cu aceeaşi intonaţie. Rabinul vorbi cu băiatul: „De ce faci aşa?" „Pentru că nu cunosc versurile sfinte," răspunse băiatul. „Aşa, speram că recitând alfabetul, Dumnezeu va folosi literele pentru a forma cuvintele potrivite." „Îţi mulţumesc pentru lecţia aceasta," spuse rabinul. „ Şi fie ca eu să pot dărui lui Dumnezeu fiecare zi a mea pe pământ în acelaşi fel în care tu I-ai dăruit literele tale."

Spune maestrul: „Duhul lui Dumnezeu prezent în noi poate fi descris ca un ecran de cinema. Pe ecran se întâmplă diverse situaţii – oamenii se iubesc, se despart, comorile sunt regăsite şi ţări îndepărtate sunt descoperite.

Nu are importanţă ce film este proiectat. Ecranul este întotdeauna acelaşi. Nu e important de curg lacrimi sau sânge – pentru că nimic nu poate păta puritatea ecranului. La fel ca şi ecranul, Dumnezeu este acolo – dincolo de toate agoniile şi extazul fiecăruia dintre noi. Le vom vedea pe toate când filmul nostru se va sfârşi."

Un arcaş mergea prin pădure în apropierea unei mănăstiri Hindu cunoscută pentru severitatea învăţăturilor sale, când văzu călugării în grădină, care beau şi se distrau. „Cât sunt de cinici cei plecaţi în căutarea drumului înspre Dumnezeu," spuse arcaşul cu voce tare. „ Spun că disciplina este importantă, dar acolo se îmbată!" „Dacă ai trage o sută de săgeţi una după alta, ce s-ar întâmpla cu arcul tău?" întrebă cel mai bătrân dintre călugări. „Arcul meu s-ar rupe," răspunse arcaşul. „Dacă se depăşesc propriile limite, propria voinţă se slăbeşte. Cine nu reuşeşte să echilibreze munca şi odihna îşi pierde entuziasmul şi nu poate ajunge departe."

Un rege trimise un mesager într-o ţară îndepărtată, cu un acord de pace care urma să fie semnat. Vrând să profite de călătorie, mesagerul îşi informă câţiva prieteni care aveau afaceri importante în acea ţară. Ei îi cerură să amâne, şi – pentru că urma să fie semnat un acord de pace – scriseră noi ordine, şi schimbară strategia lor de afaceri. Când într-un final mesagerul plecă, era deja prea târziu pentru a duce acordul; izbucni războiul, distrugând planurile regelui şi afacerile oamenilor care întârziaseră plecarea mesagerului.

Spune maestrul: „Este un singur lucru important în viaţa – să trăim propriul destin personal – misiunea care ne-a fost încredinţată. Dar deseori sfârşim prin a ne încărca cu preocupări inutile care apoi distrug visul nostru."

Călătorul era în portul Sydney, privind podul care leagă cele două părţi ale oraşului, când un australian se apropie şi îi ceru să-i citească un anunţ din ziar. „Literele sunt prea mici," spuse. „ Am lăsat ochelarii acasă şi nu reuşesc să

citesc.” Nici călătorul nu are la el ochelarii de citit, şi se scuză în faţa omului. „Mda, cred că trebuie să-mi iau gândul de la anunţ,” şi, vrând să continue conversaţia, spune: „Nu suntem doar noi doi. Şi vederea lui Dumnezeu este înceţoşată. Nu pentru că ar fi bătrân, ci pentru că El aşa vrea. Atunci când cineva lângă El comite o greşeală, El îl poate vedea foarte clar. Nevrând să fie injust, iartă greşeala.” „Şi ce crezi despre ‘faptele bune?’ întreabă călătorul. „Mda, Dumnezeu nu îşi lasă niciodată ochelarii acasă,” răspunde australianul râzând în timp ce se îndepărtează.

„Există ceva mai important decât rugăciunea?” întrebă discipolul pe maestrul său. Maestrul îi spuse să meargă la un tufiş din apropiere şi să taie o ramură. Discipolul ascultă. „E încă viu tufişul?” întrebă maestrul. „Viu ca înainte,” răspunse discipolul. „Acum mergi şi taie-i rădăcinile,” spuse maestrul. „Dacă o să o fac, tufişul va muri,” spuse discipolul. „Rugăciunile sunt ramurile unui copac ale cărei rădăcini sunt credinţa,” spuse maestrul. „Aşadar poate fi credinţă fără rugăciune. Dar nu poate exista rugăciune fără credinţă.”

Sfânta Teresa de Avila spune: „Aminteşte-ţi: Domnul ne-a invitat pe noi toţi, şi – din moment ce El este adevăr pur – nu ne putem îndoi de invitaţia sa. El a spus: ‘ Să vină la mine toţi cei însetaţi şi eu le voi da să bea.’ Dacă invitaţia nu ar fi fost pentru fiecare din noi, Domnul ar fi spus: ‘Să vină la mine toţi cei care îşi doresc, pentru că nu aveţi nimic de pierdut. Dar voi da să bea doar acelora care sunt pregătiţi.’ El nu pune condiţii. E de ajuns să meargă şi să dorească, şi toţi vor primi Apa Vieţii şi a Iubirii Sale.”

Călugării Zen, când vor să mediteze, se aşează în faţa unei stânci şi spun: „Acum voi aştepta ca această stâncă să crească un pic.”

Spune maestrul: „ Fiecare lucru din jurul nostru este în continuă schimbare. În fiecare zi soarele străluceşte peste o lume nouă. Ceea ce numim rutină este o zi plină de noi

propuneri şi oportunităţi. Dar noi nu percepem că fiecare zi e diferită de celelalte. Astăzi, undeva, o comoară te aşteaptă. Poate fi un zâmbet, poate fi o mare victorie – nu are importanţă. Nimic nu e plictisitor, pentru că totul se schimbă constant. Plictiseala nu face parte din lume.

Poetul T. S. Eliot scrisa: „Mergi pe multe străzi, întoarce-te acasă la tine şi priveşte fiecare lucru ca şi cum ar fi prima dată.”

SFÂRŞIT